S. 310

உ

குமரன்றுணை.

நந்தீஸ்வரர் அருளிச்செய்த

நிகண்டு நூ.

மதுரை பாணைக்கல்தெரு வித்துவான்

மூ. குழந்தைவேலுப்பிள்ளை யவர்கள்

விருப்பத்தின்படி:

மதுரை வித்துவான்

த. குப்புசாமிநாயுடு அவர்களாற்

பரிசோதித்து,

மதுரை புதுமண்டபம் புத்தக ஷாப்

இ. ராம.

தருசாமிக்கோனார்

அவர்களாற்றமது

மதுரைவடக்குமாசிவீதி,

ஸ்ரீ ராமச்சந்திரவிலாச அச்சியந்திரசாலையிற்,

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1923

Registered Copy Right.

இதன் விலை] [அணா 12

உ

குமரன் றுணை.

நந்தீஸ்வரர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

நிகண்டு நூ.

காப்பு

வெள்ளியங் கிரியான் தந்த வேழமா முகனே யெந்தன்
உள்ளினுக் குள்ளாய் நாளும் உருவினுக் குருவாய் நின்று
வள்ளலாய் நீயு வந்தே வாக்கது கொடுத்து மேலும்
பிள்ளைபோற் பாது காக்கப் பிரியமாய்ப்போற்று வேனே. (1)

போற்றியென் றடிவ ணங்கும் புசுண்டமா முனிவர் பாதம்
ஏற்றியே வணங்கி நந்தி இயல்புடன் நிகண்டு சொல்லக்
கூற்றினை யுதைத்த யீசன் குமரிமா மலைம டந்தை
சாற்றிய படியேயானும் தரணியோர்க்குரைத் திட்டேனே.(2)

உரைத்தநீ தார் வேத நான்கும் உயர்பதி னெண்பு ராணம்
நிரைத்ததோர் காந்த மொன்றும் நிலையுறும் போக மொன்றும்
கரையிலா நந்தி வாக்கியம் கணக்குமத் தாள மொன்றும்
தரையில்முந் நூற்றுக் குள்ளே சாற்றினே னறிந்து பாரே (3)

பாரப்பா வேத வாக்யம் பண்புட னுரைத்தே னித்தை
தேரப்பா முற்றும் பார்த்துத் தெளிந்தொரு நிலையில் நிற்பாய்
ஆரப்பா யெனைப்போற் சொல்வார் அரனெனக் குரைத்த நூலை
காரப்பா உந்த னுக்காய்க் கருத்துடன் வெளியிட் டேனே (4)

இட்டேனே யிந்நூலுங் கிறந்தவாக்காய்
இவையுமையு முரைத்தமொழி தவிர்த்திடாமல்
விட்டேனோ சண்டீசன் மனமுந்தேற
விளம்பினேன் வடமொழியின் விரிவைக்கண்டு
தொட்டேனே இந்நூலைச் சுருக்கமாகத்
தொல்லுலகோர்க் குண்மையிது தெரியவேண்டி
நட்டேனே தமிழ்ப்பயிராய் விளையவைத்து
நன்மைபெற யிப்பொருளைக் கூறினேனே. (5)

கூறியதோர் மாயசத்தி உரைத்த நூலைக்
கொடிமுடியோன் கண்டறியாக் குறியீதப்பா
வாறியென்ற சமுத்திரத்தின் கரைகண்டாலும்
மாயசத்தி யுரைசெத்தால்லோ கரைதோணாது
சீரியதோ ரிந்நூலை வெளிவிட்டாக்கால்
சிவனுமையாள் சாபமெத்தத்தெரிந்துகொள்வாய்
பாரிலிதைவீணருக்கு விள்ளவேண்டாம்
பாழ்நரகே யெய்துமிது பார்ப்பாய்நன்றே. (6)

நன்றென்ற நாமமது தொண்ணூற்றாறு
நடுவரையுங் கடைவரையுமெண்ணூறாகும்
கன்றென்றநாமமது யெண்பதாகும்
கடைமுத்தம்நடுவிற்க அறுநூறாகும்
வன்றென்றநாமமது அறுபதாகும்
வலக்கடையுந் தலைநீக்கிநடுநூறாகும்
சன்றென்றநாமமது யேதுமில்லை
சதமாறுஞ் சேர்த்தடித்தால் தான்தானமே. (7)

தானாகுமூலமென்ற ஓங்காரத்துள்
சத்திநின்ற ஆங்காரபீடமேது
ஊனாமேலிங்கத்தின் வழியாஞ்சத்தி
ஒடுக்கிலிங்கங் காணட்டால்ச்சத்தியெங்கே
மானாமென்மகாரமந்தப் பீடமேறில்
மாயசத்திலிங்கத்துக் கொடுக்கமாகும்
ஆனாமேஅகாரமப்போசத்திலிங்கம்
ஆச்சுதேஅருவுருசண் டீசாநீயே. (8)

நீயென்ற உகாரமது ஐம்பத்தொன்று
நிறையான சிகாரமது அறுபத்தைந்து
தீயென்ற வகாரமது நூற்வயட்டாகும்
திகழ்ந்ததொரு மகாரமது யிருபத் தைந்தாம்
நீயென்ற அகாரமது வெழுபத்தைந்தும்
நிகழ்ந்ததொரு நகாரமது நூற்றொன்றாகும்
ஈயென்ற பொருள் மூந்நூற் றறுபதாகும்
இசைகூட்டும் பன்னீரா யிரமூங் கூட்டே. (9)

கூட்டியே ரேசகத்தின் போக்குக்கைந்தாம்
குணமான பூரகத்துக் கைந்துவெட்டாம்
பூட்டியே பூரணத்துக் கொன்றுபத்தாம்
புகழான கும்பகத்துக் கொருநூறுகும்
ஆட்டிமூல சுவாதிக்கு முப்பதாகும்
அக்குமணி சதாசிவத்துக் கோரைந்தாகும்
சாட்டியே சவங்கிரண (ஓங்கார) சத்திக்கென்ன
சதஙிதமாம் ஆங்காரக் கணக்கொன்றியே. (10)

கணக்கான பிரணவத்தின் வாக்குக்கோடி
கண்டுரைப்பேன் ஐயிரண்டும் ஒருநான்காகும்
விணக்கான வியாக்கிரண மெட்டுபத்தாம்
வித்வேதன முறையிட்டு உயிரேஜந்தாம்
இணக்கான தோய்தம்நாளிகைக்கீரைந்து
யெண்ணியதோ ரோரெட்டு மிசைபொல்லாது
துணைக்கான தொய்தத்தைத் தோணக்கண்டால்
தொலேந்தேறும் ஆறென்ற ருஷங்காணே (11)

காணவே பொருளாகுங் குருவின்வாக்கு
கடந்தாக்கால் தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றுறும்
கூணவே குடி யோட்டுஞ் சங்கற் பசாலம்
குறையரையால் விள்ளுவதோர் கெறிகாணுதார்
பூணுவது பொருமைவிட்டு அகணியாந்தல்
புரமுனக்குக் காணுது பொருளைச் சார்வாய்
தோணுவது ஐம்புலனைத் தள்ளுதற்குத்
துள்ளிக்காய் கிள்ளியதைத் துலைத்துக்காரே (12)

கார்ப்பதுவு முப்பத்தி ரெண்டி லொன்று
காரமது நீக்குவது நாற்பத்தேழு
பார்ப்பதுவு மீராறு ஒவ்வொன்றுமேலே
பதிவான தூலத்தின் வாறுகாணும்
சேர்ப்பதுவு மைக்தோடே நான்குமாகும்
சேர்த்திட்ட லெட்டெட்ஞ் சிக்காதென்றே
பூப்பதுவுங் காய்ப்பதுவும் நூலாங்கண்டாய்
பூதலத்திற் பிறப்பிறப்பு மில்லார் தானே. (13)

தானென்ற குருநாதன் சத்தியாலே
 தானறிந்தார் மூலகுரு சூக்ஷங்காண
ஏனென்ற சதாசிவத்தாற் சத்திதானும்
 இருந்தறிந்தாள் பூட்டினுட கருக்களெல்லாம்
ஊனென்ற பலயிர்க்குஞ் சிவத்தின் கூறு
 ஓங்கார பிரணவமே சத்திகூறு
மானென்ற பரப்பிர்மமாயிரூபம்
 மயக்குமப்பா மனக்கண்ணால் வாழுஞ்சித்தே (14)

சித்தென்றால் சித்தரிவ ரரிதுகண்டாய்
 சிவமென்ற நாமமது மரிதுகண்டாய்
பித்தென்றாற் பிரணவமு மரிதுகண்டாய்
 பின்னு முன்னும் நீக்குவது மரிதுகண்டாய்
வித்தென்றால் விளைவதுவு மரிதுகண்டாய்
 விளைந்தேறித் தேறுவது மரிதுகண்டாய்
நித்தென்ற நிசாகவச மரிதுகண்டாய்,
 நிராமயமாம் நிர்மலமு மரிதுதானே. (15)

அரிதான உருவமடா சத்திகாயம்
 அதற்கடக்கம் புவிபாகு மறிந்துகாணு
எரிதான தழலோடும் கூர்மைகண்டால்
 எவ்வாறு மிச்சடலம் எண்பதாகும்
கரிபூக்குந் தழல்போலக் காணுமந்தக்
 கனவிலே கண்டசிறு பொருளுமாகும்
நரிபதியாம் சத்தியிட்ட ஓசையப்பா
 நாதாந்த மனோன்மணியால் நல்கலாமே. (16)

நல்குவரே புழுக்குடம்பின் சடலமானால்
 நாடாது கனவேகம் நாமம்பாரு;
வெலகுவரோ விழியாட்டம் நிமைக்காகாது
 வேதனையுள் ளடக்கிட அபானமூட்டும்
செல்குவரோ வேகமென்ற சிறுபெண்ணுத் தாள்
 சிதறிநிற்கில் திரிந்திடுவாள் திரையைத் தானே
மல்குமென்ற பொருளுனக்கு வாய்க்குமானால்
 மைந்தனே சண்டீசா மகாசந்தேறே (17)

தேறுவது பெதுவென்று லென்னலாமோ
தென்றலர்ந்த கொன்றையனைத் திறமாய்க்காட்டும்
ஏறுவது பூரணமே யேறினாலும்
இகபர மேயிகபரமா ம்யேறிப்பார்த்தால்
சேறுவது குண்டலியின் பூசைகொண்டு
செறியான வழியோடே சிவத்தைநீக்கி
கூறுவது கருக்கடையின் போக்கைப்பாரு
குருகவரும் பொருளறிவாய் சித்தியாமே. (18)

சித்திமுத்தி பத்தியென்ற பொருளைக்காணு
சீரான சாதகமா மிருப்பைப் பூணு
நத்திநத்தி ஒத்திவருங் குறியைக்காணு
நடனமிடு மதின்கூரை நாடிப்பாரு
சத்திமத்தி வெற்றியென்ற வீரம்பாரு
சகனமிகு அதினுமிடக் காட்டைக் கட்டு
பெத்திமெத்தி வித்தியென்ற மூலம்பாரு
பிரணவத்தின் வாறுகண்டு பிரித்துப் பூணே. (19)

பூணுகின்ற ஓங்காரம் ஸ்ரீங்காரமெங்கே
புகைந்தெழும்புஞ்மேகத்தின் பொருளையாய்ந்து
தாணுகின்ற வக்கல்கக்கச் சக்கமிக்க
சரியான மூன்மூன்றி லடக்கம்பாரு
தோணுகின்ற வாசனையின் ரசகெந்த மைந்தும்
தொடரான நவத்திலதுக் கொன்றும்பாரு
மாணுகின்ற பொருளறிய வழியீதென்று
மாறியதி லிருப்ப மென மூன்றிற்பாரே. (20)

மூன்றான மூன்றுமது சகலத்திற்கும்
முதற்பீடம் வரையாரும் மூன்றின்கூறு
ஊன்றான உந்திக்கு ஓங்கார மாச்சு
உழலுகின்ற பாதவரைறீங்காரமாச்சு
கானறான கபாலமட்டு ஸ்ரீங்காரமாச்சு
ககன்மென வூருவிக் கருவாங்கோடி
தோன்றானகாரமிட்டுப் (பனிரெண்டாயிரத்தி)லேந்துமாற
தொமந்தக் குறிகாணங் துலங்கும்தானே. (21)

தானென்ற வம்முக்கோராயிர முந்தள்ளு
தளராதநம்முக்கோ ராயிர முந்தள்ளு
சானென்ற சம்முகோ ராயிர முந்தள்ளு
சதிரான உம்முக்கோ ராயிர முந்தள்ளு
வேனென்ற யிம்முக்கோராயிர முந்தள்ளு
வேதையென்ற அம்முக்கோ ராயிர முந்தள்ளு
பானென்ற பம்மூக்கோ ராயிர முந்தள்ளு
பகருகின்ற லம்முக்கோ ராயிர முந்தள்ளே. (22)

தள்ளப்பா ஆயிரத்திற் பாதிகும்பந்
தயவான ரேசகத்துக் கப்படியேயாகும்
பள்ளப்பா பூரகத்துக் காயிரத்திற்பாதி
பண்டை மணி ரேசகத்துக் கப்படியேயாகு
விள்ளப்பா வியாக்கிரனுக் காயிரத்திற்பாதி
வீறான துரியனுக்கு மப்படியேயாகும்,
உள்ளப்பா ஒன்றுக்கு முனறேயாகும்
உயர்சிகரிற் கண்டசிறு தீபமாமே (23)

தீபமென்ற ஒன்றுக்கு ஒன்றும் பாரு
சிரணவமாம் பிரணவத்துக் காறுஞ் சோதி
தீபமென்ற பஞ்சரத்துக் கஞ்சாந் தீபம்
தீபமென்ற நஞ்சனுக்கு காலாந்தீபம்
தீபமென்ற குமரிக்கு மூன்றுஞ் சோதி
திகண்டகட லாடிக்கி யிரண்டாந் தீபம்
தீபமென்ற ருத்திரரும் ருத்திர ரூபி
திருவுருவு மொன்றுக்கோ ரொன்றே சோதி. (24)

சோதிகண்ட யிடமதுவே வெளியதாகும்
சொரூபம நின்ற யிடமதுவே சத்தியாகும்
ஆதிநின்ற யிடமதுவே மூலமாகும்
அயநின்ற யிடமதுவே கமலமாகும்
பாதிநின்ற யிடமதுவே கண்டமாகும்
பருதிநின்ற யிடமதுவே விழியதாகும்
கேதுநின்ற யிடமதுவே செவியதாகும்
கிளர்த்துகின்ற பந்தனமே வாயதாமே. (25)

தாமென்ற வாயிக்கோர் நிலைதானுண்டோ
　　சத்திமத்தி புத்திபத்தி யெத்தியந்தம்
வாமென்று மொழிவதுவே அதுவுமாச்சு
　　வாமாய சிவாயவென் றதுவுமாச்சு
காமென்ற சுடர்மூன்று மதுவேயாச்சு
　　கயநயவய மென்றமூன் றதுவேயாச்சு
பாமென்ற பரம்பொரு ளிவ்வாறு வந்தால்
　　பரம்பொரு ளாமது வெனவாய்ப் பகாலாமே. (26)

பகர்ந்திடவே யொண்ணாது பொல்லாப் பூட்டு
　　பாசபந்த மெத்தவுண்டு பகரக் கேளு
தகர்ந்திடவே பூரணத்தி லுதையும் போது
　　தங்காது காமத்தின் கடற்பூட்டொன்று
உகர்ந்திடவே வேகமது அடங்காதந்த
　　உற்றசிந்தை கொண்டாடும் உகாரப் பூட்டு
சிகர்ந்திடவே வெளியாக்கும் பொய் மாயப்பூட்டு
　　சிக்காது வாய்க்கடங்காத் தீரப்பூட்டே. (27)

தீரமென்ற மகோதரனும் ஊமையப்பா
　　திரம்விள்ள வகைகாணன் சிக்கிக் கூண்டில்
மீரமென்ற நால்வருக்கு மூழிக்காரன்
　　மிதமவர்க்குத் தென்பட்டு மிகாமியம்மூழ்கி
பிரமென்ற மவ்வெழுத்து நவ்வெழுத்திற் சிக்கி
　　பிராணமற் பிறக்குமது மினசூக்ஷம்
கிரமென்ற கிரணவகை யெதுதானகும்
　　கிளம்புகின்ற கிரணமொழி பூசைகேளே. (28)

கேளப்பா சண்டிசா வுண்மையாகக்
　　கிளத்துகிறேன் கிரணவழி கொண்டுவேற
மீளப்பா வவ்வெழுத்து ரவ்வெழுத்துங் கண்டு
　　மீன்மூச்சுச் சுவாதியிடம் பறந்துநாடி
சூளப்பா அருவியுட தானம் பாரு
　　சுகுன சக்ர கிரகமப்போ தொய்யிடமும்பாரு
காளப்பா அவர்நின்ற குறியைக்கண்டு
　　நாற்றிசையில் நின்றடக்கம் நோக்கிப் பூணே. (29)

2

பூணகிபாத் தூளிதமும் றீங்காரமெண்ணிப்
புத்தியுடனேம்பூதப் பொறியைக்கட்டி
காணப்பாக் காஞ்சிரவித் திட்டுக்கண்ணே
கமலத்தி லூணியப்போ ககனமார்க்கம்
ஊணப்பா ஓம்கிரணவாயா ஓம்திராணவாயா
ஓம்ராணு யாவென்று நூற்றென்றேது
பேணப்பாக் கைவாரி சிவனேமுன்னி
பெரிதென்றே நம்சிம்வம் மென்றூஊது (30)

ஊத்திவிடக் கதிரோனும் விழிப்பான்கண்ணேத்
உன்தூக்கமுனக்கிப்போ துலேந்துதென்று
பூத்தமலர்ப் பூவதுவு முனக்கேவாய்க்கும்
போக்கப்பா பிறப்பிறப்பு மதினலாகும்
ஏத்தமென்ற குறியுனக்கு யியம்பக்கேளு
யெத்தொழிலு மித்தொழிலுக் கிணையாகாது
சாத்திடுவே னுன்றனுக்கு மனக்கண் ணூணிச்
சதாசிவத்தின் பிரைகிரணஞ் சாற்றக்கேளே. (31)

கேளப்பா அந்திசந்தி மத்தியென்றுங்
கிளம்புகின்ற திங்களென்ற கிரணந்தன்னே
தூளேநீ சோதி மூப்பூர மவிட்டஞ்சித்ரை
துலங்கின்ற விசாகத்தின் பீடங்கண்டு
ஆளேநீ சுக்கிரனு மகாங்கும்பம்
ஆனவிருச் சகமேஷ ரிஷபம்பார்த்து
வேளேநீ புனலாடித் தம்பித்தந்த
விர்த்தியுள்ள சந்திரகிர ணத்தைப்பூணே. (32)

பூணுகின்ற யோகத்தின் கலேயைநாடிப்
புணருகின்ற வாசிநிலே மடக்கிஊது
காணுகின்ற நட்சேத்திர ராசிசேர்த்துக்
கடுமொன் பதனிலீயக் கருதிநின்றல்
ஊணியந்த ராசிகொண்டு கிரகவேதை
ஊமாயாவாயா சந்திராயா வென்றிருபத்தொன்று
காணுமிப் படியேழு தரமேபாணி
கருதியதை விடத்துலங்கும் கிரணக்கண்ணே (33)

கண்ணான மனக்கண்ணு திரணமூணக்
கருவந்தச் சந்திரகலை காட்டும்பூர்ணம்
ஒண்ணான கலைக்குறியும் யோகவாசி
ஒடுங்கிநிற்கும் பலகுறியும் உன்க்கேவாய்க்கும்
பெண்ணான ரோகணியாம் கலைகுறைந்து
பிரித்திரவைப் பூரணச்சந் திரனும்நீக்கும்
எண்ணான தீட்சைவிதி யிவ்வாறுகண்டாய்
இகபரத்துப் புனிதற்கோ யின்னங்கேளே. (34)

இன்னங்கேள் சண்டிசா நன்றாய்ச்சொல்வேன்
இமையமென்ற துருவத்தின் சூட்சங்கேளு
முன்னுமதை பின்னுமென்ன தள்ளித்தள்ளி
முன்னீரெட்டு மோனமென நீக்கிநீக்கி
தன்னறிவாந் தன்னறிவில் நடத்தைகாட்டும்
தானதனைச் சாதகமாய்த் தரிக்கவேணும்
சன்னதமாந் துரியமென்ற துரியக்காட்சி
சதாநிதமே பூணவொரு தவறிராதே. (35)

ஈராதே பஞ்சகிர்த்ய யேகாதசம்செய்
இனைமனை புனையென்ற நவத்துக்குள்ளோர்
தூராதே ஐம்பூதந் தன்னிலொன்று
துலைகின்ற மேசந்துமத்துக் குதவிதூர்வம்
ஏராதே யோகவரை பட்டுங்கட்டும்
ஈனசுர வாகனப் பெண்ணுத்தாள்வாழ்வு
கோராதே கமலாக்கினி யோகம்பண்ணு
கூடுமந்தத் துருவத்தின் குணத்தைப் பாரே. (36)

பார்துருவ பீடத்தின் தானஞ்சொன்னேன்
பணிவதற்கோர் மூலமது பாருபாரு
காருமொரு சிரவணத்தின் திங்களொன்றிற்
கனபூர்வ பட்சத்தில் நவமிநாளில்
வருமந்தக் கதிர்நாளும் மகமும்பாரு
இறப்பிறப்பு மற்றசெடி நீழல்கொண்டு
சாருமந்த யிடந்தனிலே யேமகூடம்
தன்முகமாய்த் தானிருத்தித் தம்பித்தேரே. (37)

தேரேநீ புவனையா போகனையா
துருவாயா வென்றேது ஐந்தூற்றேழு
சேரேநீ செபித்திடவே துருவநாதன்
சிகரகிரி வெள்ளிகிரி யுச்சிகாட்டும்
பாரேநீ விழிமலர்ந்து ரம்யம்வம்மென்றே
பற்றிமந் திரத்தையைந்து ஓதிநிற்க
பாரேநீ செடியதுவும் பலித்துப்போச்சு
பரமனரு ளுனக்காச்சு பற்றுபோமே. (38)

போமந்த மூலியுட பொருளின்சூட்சம்
புகட்டுகிறே னகாரமது தனிலேகாணு
ஏமந்தப் பிறப்பற்ற மூலியாலே
யெப்பொருளு மெய்ப்பொருளா யிருக்குங்கண்டாய்
போமந்தத் துற்கிர்த்திய கடாட்சமீறிற்
போதமந்த அஷ்டாங்க யோகங்கிட்டும்
தாமந்த சத்திசதா சிவமுருத்திர
தழற்கண்ணே விண்ணுமண்ணும் பொன்னதாமே. (39)

பொன்னான வேதமுடன் கீதம்வாய்க்கும்
புராணமுடன் பிராணகிதம் பொருந்திவாழும்
ஒண்ணான முதற்கேள்வி வாசனேசம்
ஊர்வனமு முரைசாதிக் கூர்மையாகும்
தன்னான நீர்களில்வாழ் பெருமைவேறு
சாய்கதிரின் கிரணம்போற் சாயவேணும்
என்னாளு மிப்படியே வாய்த்தோர்க்காகும்
இயம்புகின்ற பெருஞ்சூக்ஷம் மீசனாமே. (40)

ஈசனும் அஷ்டதிசை அஷ்டாங்கயோகம்
இணங்குதற்கு யானுரைப்பேன் சண்டிசாகேள்
வாசனா மிந்திரன்தீ யெமன்நிருதி
வருணன்வாயு குபேரனீ சான்யனாகும்
தாசனா மிவரெட்டும் பதவியான
சாந்தகுண மவைகளுக்கோ சத்தியெட்டு
காசனா மஷ்டகோண ரிஷியென்போன்
காவலனால் மாளாது காணுங்காணே. (41)

காணுதற்கு யானுரைக்குங் கருத்தைக்காணு
காலனுனக் கீடாமோ கமலனுவாய்
தாணுதற்குச் சத்திமதம் சமயமதமாகும்
சாஸ்திரமதம் தான்யமதம் தன்மமதமாகும்
நாணுதற்கு யெப்பொருளும் உணர்வாய்க்கொண்டு
நால்மூல முரைத்திடுவேன் நன்றாய்ப்பாரு
பூணுதேவாயம் யீசாயம்வாமாயம்
பூதாயம் பூர்ணயம் தம்மாயம் சிம்மாயம் கோரூபயாமே()

ஆமெனவே தூர்வவாயம் சேர்மாயம்சுக்கி
லாயம்பிர ணயம்பிரா ணர்த்தாயமென்றும்
நாமெனவே நாமாயா நமச்சிவாயா காளகண்ட கன்னிகாயா
ரவியாயா சோமாயா ஓம்திரிசங் கற்பசிவசிவவென்றோது
ஆமெனவே யிருபத்தோ ருருவையோதி
ஆதியந்தக் கூடதனில் அரிசிவம்சிம்போபிம் மூலமோதி
ஓமெனவே ஓம் நமாவென் றோதிப் பார்த்தால்
உதையமப்போ அஷ்டசித்தி யுனக்குத்தானே. (43)

தானப்பா மூலமந்திர மேழுக்கும்நாதம்
தப்பாமல் ஓசையது கபாலங்கிட்டும்
வானப்பாசெவியிரண்டுங் கரமடைத்து
வாக்கோசை நரமபடா வாரிவில்லும்
நானப்பா உந்தனுக்கா யெடுத்துவிட்டேன்
நாயகியாள் கமலமது நம்பிப்பூணு
பானப்பா பருதியுனக் காளாய்ச்சத்த
பாரீஷமு நீயேறு பரமனுமே (44)

நாமென்ற காமத்தை நருக்கித்தள்ளு
நலமான மூலாக்னி தீபாக்கினிதள்ளு
தாமென்ற யீசானந் தற்புருடம் அகோரம்வாமம்
சத்தியோ சாதமுக ஐமைந்துந்தள்ளு
வேமென்ற வாக்குபஸ்தம் பாதம்பாயு
மிகுபானி யிந்திரிய மைந்துந்தள்ளு
யாமென்ற கொலைகளவு பொய்காமங்கள்ளு
பகரும்பா தகமைந்துஞ் செயிந்துதள்ளே. (54)

செறிவதென்ன யிக்குறிகள் விண்டோனுசான்
சிவசிவா சொல்லிவிட்டேன் தொண்டன்நந்தி
முறிவதென்ன அவள்பதத்துக் கடுமையாகி
மூலாதி மூலம்விண்டே னுந்தனுக்காய்
செறிவதென்ன முன்சாபம் கண்டிருந்தும்
செறிந்துவிட்டேன் மனக்குறிப்பு அறிவுப்பூட்டை
பொறிபடக்குஞ் சண்டீசா மனக்கண்ணோடு
பூதமைந்து மடங்கவிதை யடக்குவாயே. (46)

அடங்குவது உன்பெருமை யாத்தாள்பாதம்
அகத்திலுணர் உடையவனே ஆசானுசான்
தடங்குவது சத்தபரிசரூபரசகெந்த மைந்தும்
தப்பாது வெளிவிட்டால் தங்குஞ்சாபம்
துடங்குவது புசுண்டமுனி வாக்குபோல
சுடர்கபால கிரியீசர் சொன்னார் முன்னே
படங்குவது பொல்லாத ரகஸ்யவேதம்
பாரிலிதை விள்ளாதே பதனம்பண்ணே. (47)

பண்ணுவது யோகசித்தர் கடமையாகும்
பாலிப்பார் நாதாக்கள் தகமையாகும்
எண்ணுவது யோகவகை சீஷர்க்காகும்
இருப்பிடமே காட்டுவது தவத்துக்காகும்
கண்ணுவது குறிகண்ணே மனக்கண்ணாகும்
காஷாயம் பூணுவது ஊணுக்காகும்
ஒண்ணு ஒண்ணுக் காகஒண்ணு வொவ்வொன்றொண்ணு
யுகமுடிவு திறப்பதொன்று மூலியொண்ணே (48)

ஒண்ணான மூலியதின் பெருமைமெத்த
உலகமென்ற யேழுலக முண்டாமூலி
பெண்ணான ஆண்பெண்ணும் விளங்குமூலி
பெருமைபெற்ற முப்பூவு முண்டாமூலி
வண்ணாணு மாவதுவே பஞ்சமூலி
வானவர்கோ னிமையவர்க்கும் வாய்த்தமூலி
கண்ணான நீலகண்ட ருண்டமூலி
காய்பழமாம் பழங்காயசம் கந்தமாமே. (49)

கந்தமென்றாற் கந்தமதுக் காகுநாமம்
ககாரமதிற் பதிமூன்றும் மூலியென்றும்
தந்தமென்றார் கந்தத்துக் காதிகொண்டு
தவறாமல் முதற்கிழங்கு முண்டாமூலி
இந்தமென்ற லகாரமதிற் பத்துமூன்றுங்கள்ளி
யிதமான யெழுக்குநால் மூன்றுமூலி
பந்தமென்ற வரலாறு பகர்ந்தமூலி
பஞ்சாங்க பாஷாண மூலிதானே (50)

மூலிமுதற் கிழங்குமப்பா வரிவேர்தானும்
முடிந்தணலி வாழ்வதுவும் முடிந்துபோச்சு
மூலிமுதற் கிழங்குதசை தோலெழும்பு
முதிர்ந்தநிணம் பத்துமப்பா முடிவுகாணார்
மூலிமுதல் தளர்ந்தமங்கை செங்கையோடே
மூடிதரித்தாள் மாயையனு முலகத்தோரும்
மூலிமுதற் கிழங்குமதத் தந்தம்வாழும்
மூதண்ட கோடியெனத் தரித்தநூலே (51)

நூலென்றால் நுவலவல்லோ நூலின்பிண்டம்
நுகர்ந்தவனே கண்டறிவான் நூலின்பிண்டம்
பாலென்றாற் பாலுமல்லநூலே பாலு
பகுத்தறிவாற் காணுவது பரமநூல்பார்
தோலென்றால் தோலுமல்ல தோலின்கூறு
தோல்நூலு மொன்றாகும் தொந்தம்பாலு
காலென்றால் காலுமல்ல தோல்பால்நூலும்
கலந்திருக்குந் தந்தமப்பா காணுகாணே. (52)

காணவே வேணுமென்றால் யோகம்வேணும்
கருவுதித்துப் பிறந்திருக்கும் தூலசூக்ஷம்
பூணவே வேணுமந்தத் தியானசூக்ஷம்
பொருளறமுங் கண்டேறித் தள்ளவேணும்
ஊணவே வேணுமந்த சிகாரத்துச்சி
ஊமையெனு மிருப்பிடத்தை உருத்தவேணும்
நாணவே காணுமந்தச் சுவாசசூக்ஷம்
நாடாத நால்வரையும் நாடியுண்ணே (53)

உண்ணுமுண்ணு மெண்ணமெல்லாம் பொய்யாம்பொய்யாம்
ஊணுறக்க மானதெல்லாம் பொய்யாம்பொய்யாம்
கண்ணுமென்ன விண்ணுலக வாழ்க்கைபொய்யாம்
கசடர்கட்கு ஞானமது பொய்யாம் பொய்யாம்
பெண்ணுமன மாயைக்குப் பொய்யாம் பொய்யாம்
பேய்ப்பருத்தி யாடையணி பொய்யாம்பொய்யாம்
எண்ணுமனக் குறிகாண்பான் பொய்யாம்பொய்யாம்
ஏழுலகமாடும் பொய்ப் பண்டமாமே. (54)

பண்டமென்ன பண்டிதர்செய் மாயபந்தம்
பாமான பொருளறியப் பபணைக்கேளு
அண்டமென்ன அண்டமென்று உரைப்பார்கோடி
அய்யய்யோ அண்டமெங்கே யறியார்பாவி
பிண்டமென்று முதற்பிண்ட மென்பார்கோடி
பேய்க்கூத்துப் பிண்டமென்ற பேருங்காணார்
கண்டமென்ன கபாலமது வெண்பாரையோ
கருத்தொழிற்குக் காமப்பால் காணுர்தானே. (55)

காணுவது பூரமென்றாற் பூரமல்ல
கட்டான லிங்கமது லிங்கமல்ல
பூணுவது வீரமென்றால் வீரமல்ல
பொல்லாத பாஷாணம் வெள்ளையல்ல
காணுவது சாதிலிங்கம் லிங்கமல்ல
நாதாந்த நாதமது நாதமல்ல
கோணுவது கொச்சிபிட்ட வீரமல்ல
குறைந்தகொம்புப் பாஷாண மல்லத்தானே. (56)

தானென்ற முப்பூவும் உப்புமல்ல
சார்ந்தகரு வுப்பதுவும் உப்புமல்ல
ஊனென்ற உடற்கருவும் உப்புமல்ல
ஊட்டுமுறை செய்வதும் உப்புமல்ல
மானென்ற மண்ணுப்பு உப்புமல்ல
மாதவிடா யானதுவும் உப்புமல்ல
சானென்ற சவுட்டுப்பு உப்புமல்ல
சாதகமா விலையுப்பு அல்லத்தானே (57)

உப்பு அறியவும்.

உப்பென்று சொல்வதுவும் பொய்யாதய்யோ
உடலெடுத்த அபரியுப்புக் காணார்காணார்
சப்பென்றும் உப்பென்றும் உருசிகாண்போர்
தானறியா மூடருக்குத் தருமோஉப்பு
அப்பென்றுங் கைப்பென்றுங் அறியாருப்பை
அறிவுதரும் உப்புண்டு மயக்கமானால்
உப்புப்புக் காணாது காணார்மாயம்
உ-அ-ச உப்பிருக்கு மூலகந்தானே. (58)

உலகமதி லறைந்தஉப்பு மாயம்மாயம்
உதையபிண்டம் ஒன்றான வுப்புக்காயம்
சலமதிலே விளைவுப்பு சகஸ்திரமாகும்
சண்டாள சடலமது தப்பித்தேகும்
பலதேக மகலாமல் வாய்க்கும வாய்க்கும்
பாலவுப்பு பாலவுப்பு பாதை காணார்
கலகலெனு மமுதுண்ணுங் உப்பா மந்தக்
கையடக்க மரித்ததனைக் காணார் பாரே. (59)

விபரம்.

பாரென்றால் தோணாது தோணப் பின்பு
பகருகிறேன் பரிவான பாசமத்து
காரென்றேன் நாளுக்கு நாளா மந்தக்
கமலமுறை வாணியைநீ கசக்கி யுண்டால்
வீரென்றே கதரியவ ளளிப்பாள் நாதம்
விடமிருக்கு மிடமப்போ விள்ளும் விள்ளும்
ஊரென்றால் உனக்கந்த உப்பூ மாகும்
உரைத்தபடி சததவைய உரைந்து போமே. (60)

போமென்ற வெத்தொழிலுஞ் செய்யும் பொய்யே
பொன்மயமாய்ச் செய்வவதுவும் பொய்யாம் பொய்யாம்
ஆமென்ற அறுபத்து நாலும் பொய்யாம்
அதுவாகு மிடமறியா வரசன் பொய்யாம்
தாமென்றே ஓதிவைக்கும் குருவும் பொய்யாம்
தருவான மூலிசொல்வா னவனும் பொய்யாம்
ஓமென்ற மூவெழுத்தின் மூலி காணார்
ஓகோகோ உலகம்ப்பா உதிர்ந்து போச்சே. (61)

போச்சுதப்பா சண்டீச முனியே கேளாய்
புகழ்முல்லை மணவாளன் போதததாலே
காச்சுதப்பா காளேறிக் காயம் பூண்டால்
கடற்றுரும்பாய் மண்டூக மானதையா
ஏச்சுதப்பா யிச்சாசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி
யிதுமூன்றும் வாபாம விசழ்ச்சியாச்சு
வாச்சுதப்பா கலியுகத்திற் கபாலருத்ரி
வானவர்கோன் விண்ணோர்க்கும் வழங்கத்தானே. (62)

வழங்கவென்ற மூலியதை வளப்பதாக
வைத்திட்டார் மயக்கமதாய் வானோர்காணப்
பழங்கனிகாய் பச்சிலையும் பவழப்பிண்ட்ம்
பனிவெடிப்புத் தங்கமுடன் பகர்ந்தமூலம்
தழதழப்பாய்ப் பரிமளிக்கும் மலர்தோற்கப்பித்
தானணிந்தார் பிரமனயன் முதலானோர்கள்
அழலழலா யண்டமது மறைத்துவைத்தார்
அய்யையோ அண்டகரு வுதிரமாச்சே. (63)

உதிரமென்ற அண்டமது அதுவேயாகும்
உயர்ந்தபஞ்ச யிந்திரிய மதுவேயாகும்
முதிர்ந்ததந்தி முன்னுரைத்த தறுபதாகும்
மூதண்ட அண்டமென்ற நாமமாகும்
கதிர்மதியோன் காணாத அண்டமூலி
காலனுக்கு உகந்தகரு மிணத்தின்மூலி
எதிர்சடையான் மானுக்கா யெடுத்தமூலி
யெம்பெருமான் தயக்கமிட்ட யேமந்தானே. (64)

ஏமந்தான் அண்டத்தி விருக்கும்வேதை
யெத்தொழிலும் மாரணத்துக் கேதுவப்பா
நாமந்தான் சீராமன அமுதருந்தி
நடுவோடை நகர்ந்ததொரு ரேகைமூலி
ஓமந்தச் சிவனணிந்த மாயமூலி
உயர்நாரி கெற்பமென்று உரையுமூலி
சாமந்த மூலிக்குப் பிறப்போ அண்டம்
தப்பாது உயிரதுத்குத் தாம்தானுமே, (65)

காமதின்கூர் உரைத்திடுவேன் மயேசனப்பா
நகைத்திருப்பான் பேனென்று நவிலக்கேளு
சாமதின்கூர் விண்டுதெரிந் தறிந்ததாலே
சண்டிசா யிக்கருவுக் கிட்டசாபம்
போமதின்கூர் தெரிந்ததினுர் சண்டீசநாதா
புகட்டுகிறேன மாயத்தைப் பூட்டுநீக்கி,
காமென்ற காமத்தை மாத்துப்பண்ணு
கம்மதென்று யிக்காயம் காடிக்கேளே. (66)

கேளேமுன் சதுர்த்திவரை தவணைதாண்டில்
கிளர்சமய பாஞ்சசன்ய சித்தனை
வேளைசெய் மாணிக்க வாதவூரான்
விஷமுண்ட கண்டனடி விளங்கும்வெள்ளி
கோளகிரி வாசமிட்டு வாழும்நாளில்
கொடுமைசெய்யு மீரைந்து சிரத்தோனுக்காய்
மீளவுமை யரனயன்மால் விளம்புமூலம்
வினவியவன் விண்டதினுல் விடுபட்டானே. (67)

பட்டானே சத்தியுமை சாபத்தாலே
பாருலகில் மானிடராய்ப் பிறந்துகாலம்
விட்டானே பூங்கொடிக்காய் உமையிரங்கி
விடுவித்தாள் சாபமப்போ வித்தாம்சாஸ்திரம்
கட்டாக் கட்டியதைக் குருக்கின்முன்றிற்
காணுதற்குப் பொருளறியப் பகர்ந்தநூலு
தட்டாதே செட்டியப்பா தரிக்கும்நூலு
சாஸ்திரவான் தரிக்கும்நூல் சாபந்தானே. (68)

சாபமதைக் கண்டிருந்தும் விண்டேனூலில்
சற்குணம துள்ளசண் டீசாகேளு
பாபமது மாலயனுங் காணுநூலு
பரமனணி முப்புரிநூல் பாரினுண்டு
சாபமென்ற சாமவேயாள் அரனுக்காக
தான்மறைத்து வைத்தசங் கற்பநூலு
தாபமதைக் கண்டுனக்கு உரைப்பேன்வேதம்
தாணிதனில் விண்டால்நீ சவமதாமே. (69)

தாமேதாம் தானவனுந் தனக்குத்தானும்
 தந்தைதமக் கருக்குருவாம் தமக்குத்தசமாம்
வேமேதான் கருத்தானும் ஒளித்துவாசி
 வேகமென்ற பூட்டதனைப் பூட்டித்தந்த
சாமேதான் மனப்பூட்டுத் திறந்துசார்ந்து
 சதாகாலம் யொகரும்ப பூரணத்திலூணி,
நாமேதான் சிவந்தமுதற் கிழங்குபூசை
 நாட்டினின்று னுனக்காகும் நவில்வேன்தானே. (70)

தானென்ற தம்பத்துக் காறுவேணும்
 தவமதற்கு நவம்வேணும் தானடைத்து
ஊனென்ற சடத்துக்கு உருப்புவேணும்
 ஒன்றிரண்டாம் பத்தேழும் பனிரெண்டுவேணும்
கானென்ற அண்டபிண்டக் கருக்காணவேணும்
 கபாலமப்போ திறக்குமந்தக் குரும்பைவேணும்
வேனென்ற தந்தம்நூல் தோனும்வேணும்
 விளங்குமப்பா யிதுவிருந்தால் வேதையசமே. (71)

ஆமேதா னண்டத்தாற் கோடியாகும்
 அதின்பெருமை மெத்தவுண்டு அறியவேணும்
சாமேதான் முதற்கிழங்கு தன்னிற்கோடி
 சாருமப்பா யெட்டெட்டும் சமர்த்தாம்வேதை
காமேதான் கர்மத்தா லாடுதற்குக்
 காடிந்த நூலாகும் கனிகாயாகும்
ஆமேதான் அதின்பத்திரி தோனுமுப்பாம்
 அப்பனே பண்டிதனுக் காதிதானே. (72)

ஆதியென்ற மூலமிது உனக்குரைத்தேன்
 அப்பனே அதிற்சேர்க்கை அறிவிப்பேன்யான்
சாதியென்ற சரக்குமறு பத்திநானுந்
 தப்பாது மணியாகும் சாம்பலாகும்
சோதியென்ற சிவகாமி பாய்ந்தரத்தம்
 சொலிக்குமது மாரணத்துச் சொரூபமாகும்
நாதியென்ற நாதாந்தம் நமனுக்காகும்
 நவிந்தகனி யுப்பதுக்குச் சோதிதானே. (73)

தானென்ற பஞ்சகரு வுப்புமாகும்
தன்வயத்தின் தீபனத்தைத் தள்ளிவைக்கும்
வேனென்ற புயல்வெடிப்பு சர்பயிர்திரியமாகும்
வெப்படங்கும் லிங்கம்வீ ரியமதாகும்
மானென்ற விஷகுளிகை வேகமாகும்
மயானமென்ற பூமியதை மாற்றிவைக்கும்
ஊனென்ற உடலுக்கு உறுதியாகும்
உத்ததந்தம் குழந்தைதனக் கொத்ததாமே. (74)

தாமென்ற நூலதனிற் சயின்யகர்மம்
சாதித்தா னப்பாப்பா சதாசிவமாமூலி
மானென்ற திரிபுரத்தை யெரித்தயீசன்
மாளாமல் முடிமீது தரித்தான்பாரில்
காமனவன் வில்லுக்கோ ராதிமூலி
கடுந்தபுஷ்ப மாட்டிவிக்கும் கர்த்தாமூலி
நாமந்த மூலியினு லுன்னைத்தேற்றி
நயந்தகுறி குணங்கண்டு நவில்வேன்காணே. (75)

காணந்த மூலியினு லனேகசித்தர்
கைகண்டார் கன்னியப்பா கடுரமெத்த
வேணந்தச் சதுரகிரி யுற்றபேர்கள்
விதமறிந்து ஆடினதோர் மூலிதன்னை
கோணந்தக் கும்பமுனி யுரைத்தார்வந்திரி
கூறினுற் சாபமப்போ கும்பனுதன்
சாணந்த மூலியினு லவர்தானிட்ட
சாபமப்பா மயக்கமது சாம்பமூலி. (76)

சாம்பலந்த மூலிவர்ணம் பஞ்சவர்ணம்
சாற்றக்கேள் வாலையிலே தாஞ்செனிக்கும்
பாம்பலந்தக் கருத்தரிக்குங் காலம்பார்த்தால்
பஞ்சகர்த்தா வுருவாகும் பளிங்கிச்சோதி
காம்பலந்த யிரவினிலே சுடரதாகும்
கனத்தபிண்டங் காலத்தில் தரிக்கும்பச்சை
ஓம்பலந்தச் சிவசக்தி ஆத்தாளப்போ
உற்பனமா யுதித்தபச்சைப் பூரம்பாரே. (77)

பார்ப்பதற்கு யிக்சுணனு காணுதப்பா
 பஞ்சேந்திரிய சடங்தோணப் பார்ப்பான்கண்ணில்
சேர்ப்பதற்கு முதற்கிழங்கு சார்ந்துதானல்
 சிவசிவா துலங்குமப்போ காணலாகும்
பூப்பதப்போ பரிமளமாம் சிறுபெண்ணுந்தாள்
 புரிகடன முனக்காகும் பூசைவேணும்
காப்பவனே கண்டறிவான் சிவானந்தமூலி
 கயிலையினும் காணுகின்ற கர்த்தன்தானே. (78)

கத்தனென்று லாகுமப்பா லோகச்சித்து
 கற்பூரம் பச்சையினுற் காணலாகும்
அத்தனென்று லுனக்காகும் பெண்கள்கோடி
 ஆட்டிவைக்கும் இரவுபகல் ஆத்தாளப்போ
உத்தனென்று லுன்னருகில் கடனமாவாள்
 உனைக்கண்டோ ரிறைஞ்சிடுவா ருலகமெல்லாம்
வித்தனமாய்க் காண்பாய் விண்ணுலகோரைத்தான்
 விபசுய சியமுனக்கு வேணதாமே. (79)

வேணதென்ன நீவிலக்கிப் பூணக்கேளு
 விபர்ந்தவனே சண்டீசா விபரமாகத்
தோணவே அத்தவர்க்குச் சரீரமூன்றும்
 துலைந்தகர்ன கபோலகாடமத மூன்றுந்தள்ளு
பூணதென்ன நிகழ்காலம் மூன்றுந்தள்ளு
 புகழ்வதற்கு திருஷ்டிதிநி மூன்றுங்காணும்
ஏணயிய லிசைநாடகத் தமிழ் மூன்றுந்தேரு
 யிதமென்ற முக்குணமு மிக்குந்தானே. (80)

இருக்கவல்லோ வேணுமின்னஞ் சொல்லக்கேளாய்
 இச்சகிரி ஞானசத்தி மூன்றும்வேணும்
குருக்கதனு கனுபோக போக்யம்வேணும்
 கூருமனம் புத்தியொன்றில் தள்ளவேணும்
கருக்கவல்லோ நாணமட மச்சம்வேணும்
 கற்சரா யுசம்யோனி நாலைத்தள்ளு
ஒருக்க ஆகாரமித்ரை நாலுந்தள்ளு
 ஓம்கோமோ யிக்குணங்கள் உதைத்தாப்பாரே. (81)

பாருனக்கு உரைப்பதற்குப் புத்திசேளு
பரமகுண முடையவனே பாலிப்பார்காண்
மேருனக்குச் சிரமீதி லிட்டவாருய்
மிதசயகயபய வயமென்றே நிற்கவேணும்
தூருனக்குப் பயன்பூரு மைந்தக்கட்டி
தூத்திடு கபாலமண்ட கோளத்துள்ளே
வாயமென்ற சுவாசபந் தனமேசெய்து
வாய்பிசகா திருந்தாக்கால் வாய்க்குமென்றே. (82)

என்றேனே யிப்பொருளி னியற்கையெல்லாம்
இயம்பினே னிம்மொழியில் விளங்கச்சூக்ஷம்
கன்றென்ற மனக்கண்ணின் பொருளையெல்லாம்
காட்டுகிறேன் முந்நூலிற் கண்டுகொள்ளு
ஒன்றென்ற பயனறியா விள்ளாதப்பா
உரைத்ததொரு ஐம்பதிலே யுதிர்ந்துபோகும்
நன்றென்ற யிப்பொருளைத் தேர்ந்தாயானல்
நாயகனு மென்றனுக்கு நந்திவாழ்வே. (83)

வேறு.

வழங்கும் உகைம் வாய்ந்த பொருளினுல்
தளங்குங் குருவடி தவிர்ச்சுடு வெடிப்பினுல்
விளங்குந் தவிழ்ந்திடும் மிகார செய்துவார்
இளங்கும் பரமா யிசையிசை சிக்கதே. (84)

சிக்குவார் பூட்டுத் திரிமுகங் காண
இக்குரு வறிய இதம்படு வாராய்
சுக்கதின் குணமே சுகமது காணச்
சக்குரு நாதவிந் ததுகண்ட வாறே. (85)

கண்டரே துருசு கட்டின சுருக்கை
விண்டரே யதனில் வெகுகோடி செம்பொன்
கொண்டரே வெள்ளை கொண்டாட்ட மென்பர்
பண்டரே லிங்கம் பார்த்தறி வெண்பதே. (86)

எண்பதே செம்பயம் யினம்வெகு கோடி
மூண்பதே சண்டு முழுத்தனங் கண்டனே
பண்பதே நல்ல பயன்படு காவி
நண்பதே யியம்பும் நற்குறியாமே. (87)

குறியென்ற வுப்பு கொடிபகர் மூலி
வரிவரி பிண்டம் வாகான சாலம்
சரியிடு மையஞ் சனதாது மாகும்
பொறியுல னெடுக்கம் புகழ்ந்தவ ராமே. (88)

ஆமெனச் சூதம் ஆடுதென் கையில்
ஓமென வேகம் ஓடுது மென்பார்
பூமகள் வாணி பூத்தவ ளென்னிடம்
நாமென்ற யோகம் நாடுமஞ் சனமே. (89)

மஞ்சன அஞ்சன மாயப்பச் சிக்குறி
கொஞ்சன வேதை கொடுமலை பொன்னும்
எஞ்சனப் பெண்கள் யிடுகுலை மாயம்
வஞ்சனை யேறி வாயடைப் பாமே. (90)

ஆமே அரனு ரறைந்ததோர் நூலைத்
தாமே யெழுவர் தன்னூற் றேர்ந்தே
போமே சமாதிப் பொறிகளை விண்டேன்
காமே நாமாய் நவின்றேனும் வாரே. (91)

ஓதுவ தரிது ஒருவர்க் காகுமோ
சாதுவ தறிந்து சரியது மெய்யென
வாதுகள் பேசி வரும்பொருள் பறிக்கும்
ஓது பொருளறியார் உயர்காணத் துறவே. (92)

உரவென்ன நேசம் உயர்ந்த சண்டாளம்
மரவென்ன தூரம் மாற்றுவார் பெரிது
சரமென்ன சாத்திரம் தானீவ் தல்ல
கரகர வென்பதே காணலாஞ் சோதியே. (93)

சோதி விலகுக் துற்சன குணத்தில்
நீதி விளங்குதல் நின்னயப் பொருள்காண்
வாதியென் றவனோ வாயது பதறி
சாதிபண் டிதனோ டரியாப் பகையதே. (94)

பகையா மிதுமெலாம் பகர்ந்தனன் யானும்
தகையென் றவரொடு சார்வது நன்றல
மகிமையான் குணத்தின் வாறுசிக்காமல்
உகமை யுனக்குள் ளுரைப்பதைக் கேளே, (95)

வேறு.

உரைத்ததெல்லாம் மானிடர்செய் தொழிலீதப்பா
ஒருபொருளு மறியாத மூடராகும்
நிறைத்தபொரு ளறியாத சண்டிக்காமோ
நிறைந்தமலர் பூரணத்தின் நிலைகாண்பாரோ
கரைத்தென்ன உரைத்ததென்ன உரைத்தாலென்ன
காணார்கள் காணார்கள் கமலந்தன்னை
அரைத்ததொரு சூக்ஷத்தை யறியாரோடே
ஆடாதார்க் கியாதபொரு ளாகுந்தானே. (96)

தானேதான் 'தானவனாய் நந்தியானும்
சாற்றுக்கிறே னந்தமொழி மூலிசூக்ஷம்
வானேதான் மனதடங்கிக் கொண்டுசார்ந்து
வணக்கமுடன் நீயறிந்து மாற்றிப்போடு
மானேந்துங் கரமிடத்தால் தாங்குஞ்சத்தி
மனோன்மணியை மனதுகந்து மகிழ்ந்துபோற்று
நானேந்துஞ் சகதண்டம் நீயேபெற்று
நடனதிரு வுருக்கலந்து நாடலாமே. (97)

உப்புதீட்சை.

நாடவே வேணுமென்றாற் சொல்லக்கேளு
நன்கறிவால் லவணஞ்சேர் கொண்டுவந்து
கூடவே யாழிநீர் படிதான்விட்டுக்
குமுறவே கரைத்துரவி நவநாள்வைத்து
மாடவே கந்தமென்ற கிழங்குதன்னை
மாற்றுவா யதனூறவி மடித்துப்பின்பு
நீடவே நிணமெலும்பு நரம்புதோலும்
நீசனைத்து லவணத்தின் கூடமாட்டே. (98)

உப்பு.

மாட்டியெ யெரிப்பாய்நீ ணிணங்கலங்கி
மடியுமப்போ லவணமது கட்டும்பாரு
கூட்டியே யதைக்கலக்கிப் பாரிலிட்டால்
குமரிகட்டும் பொடியுப்புக் கூரைப்பாரு
நாட்டியே யதையெடுத்துப் பதனம்பண்ணு
நாயகியாள் ரவிசீலை கவசங்கட்டி
மூட்டியே சிமிழடைத்து வைத்தாயானால்
மூவுலகும் நீபெறுவாய் மொழிந்தேன்பாரே. (99)

சரக்குகள்கட்ட

பாரப்பா பலதொழிலும் பார்க்கவென்றால்
பணவிடைகால் லவண்கட்டு பகர்மூலித்தோல்
கோரப்பா கவசமிட்டு போக்கினுள்ளே
நீவைத்துத் தணலிடவே நீறிப்போகும்
நீரப்பா பூநீரு நாமமிட்டு
நிச்சயமாய் ஆடப்பா நினைத்ததெல்லாம்
சாரப்பா பலசரக்குங் கட்டுங்கட்டும்
சுதமென்று கம்பவிது முப்பூவாமே. (100)

முப்பூ விபரம்

முப்பூவின் வாறுணக்கு உரைக்கக்கேளு
முதற்பிண்டத் திடப்பிண்ட மூலங்கேளு
இப்பூவின் யிடப்பிண்ட மண்டம்போக்கி
யியலான தலைபோக்கிக் கண்டாற்றானும்
செப்பூவின் தசைநரம்பு தோல்மூன்றுங்கூடிச்
சிறந்ததினால் முப்பூவும் உப்புக்காச்சு
இப்பூமி பூவினுப்பு உப்புக்காமோ
யியல்பிண்ட வுப்பதனால் முப்பூவாச்சே. (101)

வாச்சுதென்று மகிழாதே மனம்பொல்லாது
வாயாது வாயாது வசனித்தாக்காற்
போச்சுதென்று மவுனமுற்று லுறையுஞ்சூதம்
பொருளாகும் மாத்துமிடப் பொன்னும்மண்ணும்
காச்சுதென்று மகிழாதே கல்லதானால்
கண்துலங்கும் பரத்துக்குங் கனியதாகும்
ஏச்சுதென்று புகலுவர் யாவரோடும்
இணங்கினவர்க் குரைத்திட்டா லிதுவும்போமே (102)

போமென்று பெண்ணாமற் சொன்னேன்புத்தி
பொல்லாத சூதருடன் பொருதவேண்டாம்
ஓமென்று அந்திசந்தி யாத்தாள் தன்னை
யுணருவாய் வங்சிங்சங்நங் உங்கென்றேத்து
வேமென்ற உருநூற்றி யெட்டுமப்பா
விடாமலே செபித்துவா வேணதாகும்
சாமென்ற பாஷாண வெள்ளை தன்னைச்
சாதிக்க வுப்பதனைச் சார்ந்துகேளே. (103)

கேளப்பா மனமடங்கி யோகங்கொண்டு
கிரியையுடன் பூரணத்தி லுறைத்துநின்று
நாளப்பா தவறாதே பூசையோகம்
நாடினாற் கிடைக்குமப்பா நான்சொல்மூலி
வாளப்பா சொரிவதுபோற் காலந்தோறும்
வாமமாய்த் தியானித்தால் வாய்க்கும்யோகம்
காளப்பா கண்டத்தான் செயலினாலே
காணலாம் பலதொழிலும் கட்டித்தேரே. (104)

பாஷாணக்கட்டு.

தேரவே பாஷாண வெள்ளை தன்னைத்
திறமுடனே கட்டியொரு பலமுமைந்தாம்
ஏரவே கொண்டதனைச் சோதிப்பாலில்
யிசையவே கிராசமிட்டு யிணக்கமாக
நேரவே கிழங்கின்சோ ணிதமுங்கொண்டு
நேராகத் தோய்ந்தபின்பு கவசங்கட்டிக்
சேரவே கிழங்கினத்தை கவசமிட்டுச்
செப்பரிய கெசபுடத்தில் மாட்டுவாயே. (105)

மாட்டுவாய் புடமேறிக் கட்டியப்பா
மகிமையாம் பாஷாணக் கட்டைக்கொண்டு
கூட்டுவாய் மூலியுட னரம்பினாலே
கூசாமல் அரைத்தனைக் கவசங்கட்டிக்
காட்டுவாய் காட்டுத்தீ மூட்டுவாய்நீ
காளகண்ட நீறாகும் கண்டுதேறு
பூட்டுவாய் பலதொழிலும் வாச்சுதென்று
பூரணமே மனதிலுன்னிப் பொருந்தியாடே. (106)

ஆடவே வேணுமென்றால் யோகம்வேணும்
ஐம்பதுவுந் தன்மயமா யறியவேணும்
நாடவே சத்திசிவ பூசைவேணும்
நாலைந்துங் கட்டியே பூணவேணும்
தேடவே கன்னமதப் பூவையான
சிறுபெண்ணாள் வாழுமிடந் தெரிந்துநீரில்
கூடவே உப்புப்பு வெள்ளைக்கொண்டு
குறியான சுண்ணமுமப் படியேகூட்டே. (107)

வெள்ளி.

கூட்டியே பாய்ச்சிடுவாய் செம்புக்கப்பா
கொண்டாடுஞ் சோமனவன் குறிதப்பாது
நாட்டியே நாலுக்கு ஒன்றுதாயசம்
நாமறிந்த குறியிதுநா யகியாள்சொன்ன
பூட்டிதனை விள்ளாதே மூலியாலே
பூண்டதப்பா பிம்மகிளை புகலொண்ணாது
மேட்டிலயன் விடுகுறிபி னுரைப்பாயார்க்கும்
விண்டசண்டி னதனென விளம்பலாமே. (108)

துருசு.

விளம்பாதே மூலியுட சாபம்மெத்த
விட்டாடும் உன்குலத்தை வெளியாய்ப்போக்கும்
தளம்பாதே குடநீரின் மகிமைபோலத்
தானிருந்தா லின்னமொரு போக்கைக்கேளு
களம்பான துரிசியது கட்டியொன்று
காணப்பா பலமைந்து கொண்டுநீயும்
மூளம்பாதே சுக்கிரன்கண் ணொளிந்தமூலி
மூடதனைக் கொண்டுமேற் கவசம்போடே. (108)

போடதனைக் குண்டத்தீ மூட்டினக்கால்
பொருந்திகட்டிப் போகுமது புகைகாணாது
ஓடதனைக் கொண்டிச னெடுத்தகண்டம்
ஓடாது கங்குமது உனக்கேயாச்சு
பாடல்தனைக் கொண்டாடி யெடுத்துமைந்தா
பரமனணி நீறாகப் பதத்தைக்கேளு
நீடதனை வாழ்விக்கும் சுகத்தைசுதேடும்
கிலப்பயிரின் கிழங்கினது பிண்டந்தானே. (110)

பிண்டமதாம் முதற்கிழங்கு வரிவேரப்பா
பேரிகுடனே கிழங்கதுவின் நவிரங்கொய்து
துண்டதா யுருத்திடுவாய் சுடுவல்காணும்
தொட்டெடுத்துக் கிழங்கினையே தூளதாக்கிக்
கொண்டமதக் கண்டரதை மாட்டித்தோலால்
கூட்டியே கவசமிட்டுக் குண்டத்தியில்
அண்டர்பிரா னுயிர்மாளத் தீயைமாட்டி
அதையெடுப்பாய் வெண்ணீரும் அமலன்நீரே. (111)

நீரான துருசுநீர் வேதைகோடி
நிமிளையப்பா அதிற்கோடி நித்தங்கோடி
சீரான தங்கத்துக் கீய்ந்தாற் செம்பாம்
செம்பதை வெள்ளிக்கீயத் தங்கமாச்சு
நேரான தங்கத்தை யெடுத்துக்கொண்டு
நீமனதாய் நந்தியுட மூலந்தேரு
பேரான வென்மூலம் நீயறிந்தால்
பிரமனுனக் கீடாகான் பேணிப்பாரே. (112)

பேணுவதே மூலாதி மூலமாகும்
பிரமநவத் தியானமது மூலங்காணும்
தோணுவதே மனக்கடினம் துலக்கம்போக்கித்
துய்யமதக் கும்பகத்தி லேறிப்பூர்ணம்
நாணுவதே நவமவசிவ குறியைக்கண்டால்
நாடுமப்பா நானுரைத்த மூலிசூக்ஷம்
ஊணுவதே துருசுமப்பா நீந்துமட்டும்
உள்ளபடி வேதையதாம் ஊணிப்பாரே. (113)

பார்ப்பதென்ன துருசினுட வேதைமெத்த
பார்க்கரிது பார்க்கரிது யகரொண்ணாது
சேர்ப்பதென்ன நவகோடி சித்தரெல்லாம்
திறவாமல் மயக்கிவிட்டார் துரியமைந்தும்
கார்ப்பதென்ன யுகமட்டும் வேணுமோதான்
காலினிடை முடிபோக்கிக் காணுகாணு
தீர்ப்பதென்ன வகாரமது வுனக்கேகிட்டும்
சிவசிவா திறந்துவிட்டேன் செம்பொன்மேரே. (114)

மேரென்ற மேருவது நீயேயாகும்
　　மெய்யான மெய்யதுவும் நீயேயாகும்
வேரென்ற வேரதுவும் நீயேயாகும்
　　விளங்குகின்ற நவமைந்தும் நீயேயாகும்
பாரென்ற பாருப்பு நீயேயாகும்
　　பஞ்சகர்த்தாளைந்துபேர் நீயேயாகும்
சாரென்ற சராசரங்கள் நீயேயாகும்
　　சத்தபரி ரூபரச கெந்தமாச்சே. (115)

ஆச்சப்பா மிருசதுவும் நீயேயாகும்
　　ஆனதொரு சூதமது நீயேயாகும்
மாச்சப்பா கருவியுனக் குள்ளேயாச்சு
　　மம்சம்வம் சிம்மசியுன் னுருவேயாச்சு
பாச்சப்பா தீபதுவும் மஞ்சமாச்சு
　　பரமுனக்குக் கிட்டாதே பாவம்போச்சு
ஏச்சப்பா விழியிரண்டுக் கேச்சேயாச்சு
　　விதுயிரண்டுங் கண்டறிந்தால் யேமமாச்சே, (116)

ஏமமென்ற வாறுனக்கு யியம்பக்கேளு
　　யேமமதே விழியிரண்டும் யேமமாச்சு
வாமமென்ற தாமமதே நவமுமாச்சு
　　மருவிநின்றார் கேள்வியது யேமமாச்சு
தாமமென்ற தாமமதே உந்தியாச்சு
　　தப்பாது யோகமுண்ணத் தானேயேமம்
காமமென்ற காமமதே மூலமாச்சு
　　கட்டறுத்துக் கொண்டவர்க்கு யேமந்தானே, (117)

தாமென்ற யேமத்தின் குறியைக்கேளு
　　தானேறிக் குறிகடந்தால் தானேயாச்சு
வேமென்ற ஆங்காரம் விட்டுத்தேர்ந்தால்
　　விடமுனக்கு வேறுமுண்டோ பொன்னும்வேதை
போமென்ற மவுனத்திற் பூண்டிருந்தாற்
　　பொருளாகும் உன்மேனி பூக்கும்பிண்டம்
நாமென்று நாம்சொன்னோம் பிண்டமூலி
　　நல்குகப்பா விருந்திடத்தில் நயமதுதேரே. (118)

நயந்தேரக் காணுவது யிந்நூலப்பா
காலாறுக் கீடாகும் நவின்றவேதை
பயந்தோர்க்குக் கிட்டுமிதிற் றூலசூக்ஷம்
பஞ்சவுப்புக் கருவதுவும் பலிக்குமூலி
அயன்தேடி மால்காணுன் தரித்தமூலி
அப்பப்பா அரன்தரித்தா னந்தமூலி
முயந்தேறக் காணுமப்பா சத்தியாத்தாள்
முடிதரித்தா ளம்மூலி மூலந்தானே (119)

மூலமென்ற வழலையது மூப்பூவாச்சு
மூதண்டக் கருவதுவு முடிந்தமூலி
காலமென்ற காலனுக்கு மாதிமூலி
கண்டவர்க்கு யெளிதான கமலமூலி
பாலென்றுற் பால்சொரியும் பஞ்சமூலி
பரிந்தெவரும் பொசிக்குகின்ற பச்சைமூலி
ஞாலமிசை மெத்தவுண்டு நடனமூலி
நவின்றிட்டால் வெளியாகும் நயந்துபாரே. (120)

நயந்தோர்க்குக் கிட்டுவது நல்லமூலி
ஞாலமதில் வேறில்லை நாதாக்கள்வைத்தார்
பயந்தோர்க்குக் கிட்டுமென்று மறைத்துவேறே
பச்சிலையு மண்ணுமென்று பாடிவைத்தார்
கயந்ததொரு கசடருக்காய் காலாங்கிநாதர்
காட்டாமல் மறைத்துவைத்தார் நூல்கடோறும்
நயந்தவனே சண்டீசா உனக்குரைத்தேன்
நாதாக்கள் காணுத நாதந்தானே. (121)

நாதமென்ற நாதமதி லுண்டாமூலி
நாதமென்று சொல்லுவது நாதமாமோ
போதமென்றுற் போதமுண்டு அந்தமூலி
போதமது வேறுமில்லை புகன்றுற்பித்தம்
நீதமென்ற நீத்தினங்க ளுண்டாமூலி
நீணிலத்திற் கட்டுமந்த பெட்டெட்டுந்தான்
வாதமென்ற வாதமதிற் பிறக்குமூலி
வாயாது மத்தோன்றி லாடுவாரே. (122)

வாடுவார் பொன்தேட மயக்கமுற்று
வாட்டுசெம்பு அயத்தில்வெள்ளி அயத்திற்பூண்டை
தேடுவா ருப்புசுண்ணம் திகைத்துமய்யோ
தெரிந்துதெருறு மெழுகுசெந் தூரம்பார்ப்பார்
பாடுவார் பலபலநூல் கண்டுகண்டு
பாய்ச்சுவார் வேதைக்குப் பாழாம்நூலு
கூடுவார் மயக்கமுற்றுக் கூடிச்சென்று
குடிகெட்டு நூலறியார் குருக்காணாரே. (123)

குருக்காணா மூடரப்பா கோடாகோடி
கும்பித்துத் தம்பித்து மாண்டோர்கோடி
உருக்காணா மூலியுட பீடங்காணார்
உலுத்தரப்பா மூலிகையால் மாண்டார்கோடி
கருக்காணார் கட்டதுவுங் காணார்கோடி
கடைகெட்டு ஊதிக்கண் போனார்கோடி
உருக்கலந்த முதற்பிண்ட மூலிகாணார்
ஓகோகோ காசளவு பொன்காணாரே. (124)

காணாரே பொன்னென்ற மாயப்பூட்டைக்
காணுவரோ சண்டாளக் குரும்பர்தாமும்
ஊணாரே பொன்னிருக்கும் பீடங்கண்டு
உருவளிக்க மாட்டுவரோ உலுத்தபாண்டம்
காணாரே கண்டெடுத்த பொசிப்பைப்போலக்
காயத்திற் நடக்கைகளைக் காணார்பாவி
காணாது நாணாது பொல்லாவாழ்க்கை
நாய்கொடுவால் மூடருக்கு நாடாமூலி (125)

மூலிவிண்டாற் சொரிந்தாடும் உலகமப்போ
முடிந்துதப்பா சத்திமயம் மூழ்கிப்போச்சு
காலிவிண்டால் ஒன்றுமில்லை கட்டையாச்சு
கண்டுகொள்ளு மூலியுட கருத்துமப்போ
நாலுவிண்டா லொன்றுமில்லை யொன்றுங்காணார்
நால்டங்க நாலுண்டாம் நடக்கும்வேதை
பாலுண்டால் பொருளுதவி பரமுண்டாச்சு
பாலிலொரு பலனுமில்லை பாசம்போச்சே. (126)

போச்சுதப்போ ஆழியும்பொன் மேருஞ்சேர்ந்து
புகட்டுமப்போ சதாசிவமு மடங்கிவேகந
தோச்சுதப்போ நவகோண சத்தியாகும்
சுழிமுனையும் முனையாகுந் தூலமப்போ
காச்சுதப்போ விண்ணுமண்ணும் பொருளேயாச்சு
கண்ணிரண்டும் மறைந்துமனக் கண்ணதாச்சு
வாச்சுதப்போ சிவானந்தி வாமூமூலி
வாகனப்பெண்ணுத்தாளும் வாய்விண்டாளே. (127)

விண்டவர்க்கே காணுமப்பா வேதைகோடி
வீணருக்குத் தெரியாது வேதைமார்க்கம்
கண்டவர்க்கே காணுமப்பா துருசுயோகம்
காணாது காணாது கசடர்க்காகா
உண்டவர்க்கே காணுமப்பா ஞுதசூக்ஷம்
ஒருக்காலுங் காணார்கள் உலுத்தரப்பா
தொண்டர்க்கே காணுமப்பா வெள்ளைப்போக்கு
சூதருக்குக் காணாது தூலந்துபோமே. (128)

துலைவதென்ன யிருப்பிடத்தைத் தொட்டோர்க்காகும்
தோணாது துஷ்டருக்குத் தூரமாகும்
அலைவதென்ன வாதமென்ற தறியார்மூடர்
அடக்கமவ ரிடத்திருக்கு மந்தமூலி,
உலைவதென்ன உலையிலிட்டு வூதிவூதி
ஓகோகோ கெட்டலைந்த உலுத்தபாண்ட
மலைவதென்ன குகையென்ன வனத்திலென்ன
மாயமென்ன மனம்விட்டாற் காணுந்தானே (129)

தானென்ற சிவாட்சரமே மூலம்மூலம்
சதாசித்தம் பூரணமே யோகம்யோகம்
வானென்ற பொருளுனக்கே தீபந்தீபம்
வாய்க்குமப்பா சுழல்மூலி வாதைதோற்றும்
கானென்ற ஐம்பூதம் உன்னைத்தள்ளி
காட்டிவைக்குஞ் சுழல்மூலிக் கடுத்தவேதை
நானென்று நீயென்று மறிந்தாயானால்
நாடுமந்த மூலிகுணம் நாடாய்பொன்னே. (130)

பொன்னுக்கச் செம்புகொண்டு அலேவார்கோடி
        பொன்னிருக்குந் துருசியென்று புகைப்பார்கோடி
என்னுக்குப் பாஷாண வெள்ளேகொண்டு
        எடுப்பதற்குப் பொன்வெள்ளி யொன்றுங்காணூர்
கன்னுக்கும் உலேகுகங் கொண்டுகெட்டக்
        கண்ணவிந்து கெட்டவரோ கோடாகோடி!
ஒன்னுக்கும் அபக்களங்கு கண்டதென்று
        ஓடிவிட்டார் சண்டாள ருலுத்தராமே. (131)

ஆமென்ற வகாரசித்து உனக்குரைக்க
        அண்டமுக டுருவிடுமே யப்பாசண்டி
காமென்று பேரைவெளி விள்ளலாகா
        கவின்றபின்பு தெரியுமந்த கந்திமூலம்
தாமென்ற துருசுவெள்ளே சூதங்காணுந்
        தங்கமதைத் தன்மயத்தில் தாக்கவேணும்
வாமென்ற சிறுபெண்ணே மயக்கிக் கொண்டால்
        வகாரமப்போ சிக்கியல்லோ வாய்க்குந் தானே. (132)

தானென்ற வழலேயினல் துருசுகட்டி
        தப்பாது உப்பாலே நீற்றிக்கொண்டு
வானென்ற சுண்ணந்தங் கத்துக்கீய்ந்தால்
        வாய்க்குமப்போ தங்கமது செம்பாஞ்சுண்ணம்
கானென்ற வெள்ளிக்குச் சுண்ணமீந்தாற்
        காணுமப்பா ஆறேழு மாற்றுக்காணும்
கானென்று சொல்வதுக்கே மாளாதப்பா
        காயகியா ளுறவில்லால் காடாதாமே. (133)

காடாது பூரணமே யில்லாவிட்டால்
        காதாக்கள் யோகங்கள் காணுவிட்டால்
ஓடாது பஞ்சகுறி தப்பிற்றானல்
        ஓங்காரா ஒன்றுமில்லே ஓடிப்போச்சு
காடாது முத்தொழிலும் கடனக்காட்டும்
        காயகியாள் தனேவெறுத்து கடனப்பூட்டைக்
காடாகத் தான்செபித்துப் புதைத்துவைப்பாள்
        கனகமென்ற வேதையைநீ காணமாட்டாய் (134)

காணாது மூலியுட சூக்ஷமப்பா
கண்டறிந்தாற் காணுமையா கனகமப்போ
வீணாகத் துருசகொண்டு அலைவதென்ன
வேதையுனக் காகாது வெறும்பேச்சாச்சு
பூணான சூதமது புகைந்துபோச்சு
பொய்யாச்சு பாஷாணம் பூத்துப்போச்சு
கோணான மால்தெரிக்கு மந்தமூலி
கொம்முடிபோல் வேரோடுங் குளிர்ந்தமூலி. (135)

மூலிவின்ளக் காட்டுகிறேன் பின்னையப்பா
முகடைவுனக் கறிவித்தேன் தெளிவதாக
பாலிகுண சாலிதரா வாணிசூக்ஷம்
பகர்ந்தறிந்தால் மூலியிடம் பார்ப்பாயப்போ
காலிரண்டு மோராறும் ஐந்துமேழும்
நல்லெட்டெட் டும்லாய்க்கும் நானுரைப்பேன்
காலிபல மூலியெல்லாம் காரங்கட்டும்
கட்டினதோர் கட்டறிந்து காணுகாணே. (136)

காணப்பா காரமென்ற காரந்தன்னிற்
காணுமப்பா பதின்மூன்றி லொன்றுதேரும்
தாணப்பா தகரமென்ற தகரந்தன்னைத்
தள்ளிவிடு பதின்மூன்றி லொன்றுதேரும்
காணப்பா வகாரமென்ற பூட்டிற்காணும்
கல்லிடுவாய் பதின்மூன்றும் மூன்றும்நான்கில்
ஊணப்பா ஒன்றுதள்ளி நின்றபூட்டை
புகமுடிந்த தென்றுசொல்லி பூண்டிக்கொள்ளே (137)

கொள்ளுதற்கு மூலியதாங் குறியைக்கண்டு
குறிகொள்வாய் மனோன்மணியைக் கும்பிட்டேத்தி
விள்ளுதற்கு உந்தனுக்கா யுரைத்தேனப்பா
விள்ளாதே சத்திபதம் உன்மேல் வைத்தேன்
எள்ளுமைய மறிந்தவனே சண்டிநாதா
இதைவிட்டாற் போக்குனக்கு வேறேயில்லை
உள்ளுமயம் பிரமயமு முரைப்பேன்கேளு
உற்ற அண்ட பிண்டதலை வாறுதானே (138)

தானென்ற சகரமது தொண்ணூற்றென்று
தான்தள்ளிச் சேர்த்திடுவா யொன்று காணும்
கானென்ற நகாரமதைக் காரங்கொண்டு
கண்டுகொள்வா யறுபத்து ஐந்துந்தள்ளி
ஊனென்ற ரெண்டுமப்பா ஒன்றேயாச்சு
ஓகோகோ மூன்றுமப்பா உதித்துப் போச்சு
மானென்ற மலர்விழியா ளண்டமப்போ
மகிழ்ந்துனக்குத் திறந்துவிட மாயம்பாரே (139)

பாரப்பா அண்டத்தின் கொலுவையப்போ
பராசக்தி மக்களப்பா பார்த்திருப்பார்
காரப்பா அவள்கொலுவி லண்டபாகம்
கணக்கிட்டு முடியாது கர்மிகாணான்
ஏரப்பா அதுவழியா யூனிட்டாப்போல்
இருக்குமந்தப் பிண்டகொலு வதனைக்காணு
சாரப்பா அவள் புயத்தின் மீதிலேதான்
சார்ந்தவுடன் காண்பாயப் பிண்டந்தானே (140)

பிண்டமென்ற முதற்பிண்டங் கண்டாயானாற்
பிசகாது வாய்திறந்து புலம்புமப்போ
அண்டமது உனக்குதய மானாலப்போ
அசைந்தாடும் மேனியெங்குந் துண்டங் காணும்
சண்டனெனுமுனையப்போ சதாகந்தித்தாய்
தான்வணங்க அவள்மூலங் காணவேணும்
பிண்டவிந்தைக் காணாத மூலியாலே
பெறுவதப்பா வேதைபல தொழிலுந்தானே (141)

தொழிலென்றா லெத்தொழிலு மிதற்கொவ்வாது
சொரூபவானந்திகொலு சூக்ஷமப்பா
வழியென்றால் வழலையப்பா அதுவேயாகும்
வாகான நாதமது அதுவேயாகும்
கழிவென்ற கருவதுவு மதுவேயாகும்
கட்டான வீடமையு மதுவேயாகும்
ஒளிவான முப்பூவும் உப்புமாகும்
ஒடுங்குமையா வெட்டெட்டு மொடுங்குந்தானே (142)

ஒடுங்குவது தருசதனற் பூர்க்குஞ்சுண்ணம்
உப்புவெளளே பிண்டத்தோல் வலுதகுப்போகும்
அடிக்குமென்றே உனக்குரைத்தேன் தெளிவாயானல்
ஆடும்பா நவகோண மண்டத்தாலே
கடுங்கோள் பொய் சூதருக்குப் பாலனுதன்
கைபிடித்த சூலமெனக்கண்டு கொள்ளு
படுவேதைக் கொடுங்குவகே பாகமாகும்
பயனறிந்தோர் பாவிப்பர்பா ஷாணக்கட்டே (143)

கருவிடையம்.

கட்டுவது பிண்டத்தோல் நிணமுமாச்சு
காயான பிணபதுவே சுண்ணமாச்சு
வெட்டுவது பிண்டரெத்தம் பச்சையாலே
விட்டுதப்பா சூதமல ரதனுலாசை
பட்டுதப்பா செம்பதுவுங் களங்குபோக்கிப்
பதிவான அயமுதலாய்க் காணலாகும்
விட்டுதப்பா உனேயடைந்த பாசம் விட்டு
விண்மயமுந் தன்மயமும் உனக்காம் வேதை (144)

வேதைபர வெளியாகும் அண்டபிண்டம்
வெளிகண்டா லுனக்காச்சு வேதைகோடி
ஊதையிலே காணுவரோ பதத்தின் வாழ்க்கை
ஒருக்காலுங் காணுது ஓடிப்போகும்
வாதையினுற் காணுவதே சத்திபூட்டு
வாயாது வாயாது தருசவெள்ளேப்
பாதையிலே கிடக்குமப்பா வேதைமார்க்கம்
பார்ப்பவனே கண்டெடுப்பான் பதத்தின்பூட்டே (145)

வேண்டிய கரு.

பூட்டப்பா கட்டுதற்கு அண்டம் வேணும்
பொடிப்பதற்கு முதற் கிழங்குப் பூகம்வேணும்
ஊட்டப்பா அண்டத்தின் வழலேவேணும்
ஊண்சதைதோ லெலும்புப்பால் உப்புவேணும்
நாட்டப்பா மாய்ப்பதற்கு நாவுவேணும்
நாயகயாள் தன்சீலே யிடுவேணும்
கூட்டப்பா விந்துவுனக்கு வாய்த்ததானுற்
குழூருமபப்பா பூரணத்திற் குடியாவாயே (146)

ஆலதுவே மனப்பூட்டா லழிந்து போகும்
அடக்கமில்லார்க் கனுவளவு மாகாதாகா
பாவமென்ன பாவமதாங் கருவழிக்கப்
பலபிண்டத் தலைதரித்த பாவங்கண்டாய்
சாலதுவே மெய்யறிந்து அண்டத்தாசை
சார்த்தெடுப்ப தாகாது சாபம் மெத்த
காலதுவே நிலைநின்றாற் காணலாகும்
நாடாது சாபமிப்போ நாடிப்பாரே (147)

பாரப்பா நகாரவட்டம் அறும்கோணங்கீறி
நடுவரையுங் கடைவரையும் ஓமதாக்கி
கீறப்பா கோணத்தில் வய-நய-சிய மூன்றும் அக்னி
திறமையுடன் நம்-வம்-உம் மூன்றும் வருணனாகும்
ஏரப்பா யங்-கிங்-சிங் மூன்றும் நிருதியாகும்
எமகண்ட அக்-இக்-உக் மூன்றும் யீசான்யம்
காரப்பா ருத்ரன்ருத்ரி மயானகண்டம்
காட்டுவாய் கோணநவ சூலம்போடே (148)

போடுவாய் நடுவரையில் சு-ரீ-ந வென்றுமாட்டி
பொங்கமுடனேதுவதோ குருவைக்கேளு
கூடுவது ரிங் சூம் ஞம் ஊம ஆமென்றே
குறிஓரா யிரத்துநூ றுருவைபோத
ஆடுவாள் மனோன்மணியாள் ரூபங்கண்டு
ஆர்ப்பரிப்பாய் ரீங்காரவோங் காரமிட்டுச்
சூடுவாய் மலர்ப்பதத்தில் விழுந்துஓதத்
துலங்குவாள் மனக்கசட்டின் சூக்ஷங்காணே (149)

காணப்பா சண்முக நாதா நாதா
கமலமது கண்திறக்குங் கதிரோனைக்காணப்
பூணப்பா அம்மொழியா ளுரைப்பாளாத்தாள்
போதுமப்போ உன்மேனி பூத்துப்போச்சு
ஆணப்பா ஆணுமல்ல பெண்ணுமல்ல
அரகரா நாதமில்லா தமைந்தமூலி
காணப்பா உரைத்துவிட்டேன் மாயப்பூட்டை
கமனுமென்மேல் வஞ்சமிட நவின்றிட்டேனே (150)

இட்டேனே கமலமுறை வாணிபாதம்
இலங்கினேன் பூரணத்தை போகங்கொண்டு
பட்டேனே யல்லல்வெகு பாட்டிற்சென்று
பாதமங்குச பாசசெந் தூரத்தானை
விட்டேனே கும்பமுகச் சாலைகண்டு
விகண்டமணி பூரகத்தை யோங்கித்தாண்டி
மாட்டேறுங் குழலாள்தன் பதம்பணிந்து
மாயமென்ற பூட்டறிந்து மகிழ்ந்து கண்டேன் (151)

கண்டனப்பா வழலையென்ற போக்கை யெல்லாம்
கண்டதில்லை யென்கிலுமே வழலைமார்க்கம்
விண்டேனே உப்பென்ற தீர்க்கமெல்லாம்
விதவிதமாய்க் காணவொரு பலனுமில்லை
சண்டாளத் துருசதனாற் கோடிகண்டேன்
சண்டிகட்டி நீத்தவில்லை சாம்பலாச்சு
பண்டான பாஷாண வீரம்பூரம்
பார்த்தவித்தை கோடியுண்டு பலன்காணேனே (152)

காணேனே வேதையுப்பு சப்பாய்ப்போச்சு
கடுந்துருசு பாஷாணம் காற்றாய்ப்போச்சு
ஊணேனே சுவாசமது ஒடுக்கத்தாலே
ஒண்ணரையுங் கால்மூன்று ஒடிப்போச்சு
ஆணேனே பெண்ணோவென் றறியாப்பூட்டை
அறியாமற் பட்டதொரு கோடியுண்டு
சாணேனோ முழமேனோ வென்றசூக்ஷ்ம்
சாதகக்கண் டவன்கருதி யறிகுவானே (153)

அறிவாலே காண்பதப்பா சாரப்போக்கு
அறிந்தவனே மூலிகண்டு மகிழ்வுகொண்டு
தெரிவானே மூலியுட காதமப்பா
தெரியாதார் தேறுவரோ சாரப்போக்கை
மறிவதே மாயமப்பா சாரமென்று
மாணவனே காண்பதுண்டு மாயமூலி
பிறிவதே கருணீகச் சாரின் சூக்ஷ்ம்
பிரித்துரைப்பேன் சாரத்தின் பிண்டமூலம் (154)

மூலமப்பா வேறில்லை சாரமூலம்
முண்டமப்பா பிண்டத்திலுதித்தசாரம்
தூலமப்பா காரமதிற் சேர்ந்ததாலே
துலங்கண்டசத்தி நாதமது சாரமாச்சு
பாலமப்பா வேதைக்கு உனக்குரைத்தேன்
பலதொழிலு மிதற்குள்ளே ஒடுக்கமாகும்
சாலமப்பா வேறில்லை யிதுவேயாதி
சாற்றுகிறேன் விபரமிதே சார்ந்தபேரே (155)

சாரக்கட்டு

பேரப்பா சாரபலம் பத்து வாங்கிப்
பின்கரைத்துப் பாத்திரத்திற கிழண்டத்தைத்
தூரப்பா அதையுடைத்து நீரைவிட்டுச்
சூழ்கருவை நசிக்கிட்டுத் தீயில்வைக்க
மீரப்பா யெரித்திடவே கட்டிப்போகும்
மிதமான யிச்சாரக் கட்டுமாகும
நாளப்பா சாரத்தின் போக்கைவிள்ள
நம்மாலு முடியாது நாட்டிப்பாரே (156)

பாரப்பா சாரமென்ற கட்டுப்போக்கு
பாயுமப்பா அண்டமூ ருருவித்தானே
ஊரப்பா களங்கென்ற தெல்லாமாக்கும்
உத்தமனே கற்பமிட்டா லுறுதியாகும்
நாரப்பா மூலியந்த வேகச்சாரம்
நாதமுதல் பலதுக்கும் ஆதியாச்சு
சீரப்பா சாரமென்ற கெட்டிச்சாரம்
தீர்ந்தவனே காண்பனந்தி துறவுதானே (157)

ரசக்கட்டு

தானென்ற சூதமது பலமே கொண்டு
சாய்த்திடுவாய் முள்ளிக்காய் கசப்புக்கட்டும்
வேனென்ற மூன்றுநாள் ரவியில்வைக்க
விதமான சுத்தியது வாகுமப்பா
கானென்ற சூதத்தின் திட்டுப்போகக்
கட்டுமப்பா வித்திலாக் காயில்வித்தாம்
நானென்று சொல்லாதே காயின்சூக்ஷம்
நவின்றனப்பா பொன்மேனிக் காயிற்வானே (158)

காணுவது பொன்னிறமாங் காயின் சூக்ஷம்
கண்டிட்டாற் காணலாம் மூலியாலே
ஊணுவது காயில்கட்டுஞ் சூதத்துக்கு
உடுசிலை முதற்பிண்ட மதனைப்பார்த்து
நாணுவது மற்றதப்பா ஆறும்பார்த்தால்
நங்கையவள் முகமினுக்கைக் கண்டுகூர்ந்து
தாணுவது முன்பின்பார் நிலப்பயிரைத்
துலைத்திடுவாய் துணித்தமான் கிரித்தானே (159)

கிரித்திடுவாய் முதற்கிழங்கு வுருவாய்க்காணும்
கிழித்தெடுத்து அங்கசத்தோடரலிவிட்டுப்
பிரித்திடுவாய் மைபோல இடித்துக்கொண்டு
பிசகாமற் கவசமிடு சூதத்துக்கு
மரித்திடுவாய் அணலித்தோல் தீயைமூட்டி
மாட்டுவாய் காட்டுத்தீ மாண்டுபோச்சு
எரித்தசிவன் கண்ணுச்சு ஏமமாச்சு
இனிமையுள்ள சண்டீசா எளிதாய்விட்டேன் (160)

விட்டனப்பா சிவானந்த மூர்த்திநாதம்
விடுபட்டு அழிந்து கட்டி வேதையாச்சு
பட்டனப்பா ஒருவருக்கும் விள்ளொண்ணுது
பாழாச்சு பாழாச்சு பரமலோகம்
கட்டான சண்டாளக் கசடருக்குக்
காணுது காட்டாதே கக்கிப்போகும்
ஒட்டாத நாதமப்பா உலகநாதம்
உன்பதமுந் தன்பதமு மொடுக்கமாச்சே (161)

ஆச்சப்பா சத்திசிவ மடங்கிப்போச்சு
அரகரா வேதையென்ற வாதமாச்சு
போச்சப்பா பலதொழிலு மிதுவேயாச்சு
பொல்லாத பயல்களுக்குப் புகலொண்ணுது
பாச்சப்பா யோகமில்லா மடையருக்குப்
பலியாது யிவ்வேதை மாயமாகும்
காச்சப்பா கண்துலங்கு மாத்தாள்சொன்ன
கனகமப்பா விள்ளாதே கசடர்க்காமோர் (162)

ஆமென்ற சூதத்தைக் குகையிலிட்டு
　　ஆச்சென்றும் போச்சென்றும் பாகந்தப்பி
ஓமென்ற மூலிபத மறிந்திருந்தும்
　　உதவாமற் செய்பாக மோடிற்றென்பார்
சாமென்ற சண்டாளப் பிணங்களப்பா
　　சதாகோடி காலமெல்லாஞ் சார்ந்தாலாமோ
ஊமென்ற குகையூதிக் கெட்டமாந்தர்
　　ஒருகோடி கணக்கிடவு மொவ்வாதென்னே (163)

ஒவ்வாத வார்த்தையது நிலைப்பதேது
　　ஊதியே கெட்டமாந்தருறவாகாது
செவ்வாயாள் கதிர்கிரணத் திங்களாத்தாள்
　　சிவந்தவளே பிண்டத்துக் காதியப்பா
எவ்வாறு கண்டவளைப் பூசித்தேத்தி
　　யிதம்பேசித் தறித்திட்டாற் குருதிதோயும்
அவ்வாறு சவ்வாது கொண்டு நீயும்
　　அந்தரத்த மதிலிடவே நாட்டங்கேளே (164)

கேளப்பா குருதியதில் திட்டம்மூன்று
　　குமரிபொங்கும் வகையறிந்து எடுக்கவேணும்
தூளப்பா ரவிபடவே சுவரிற்றூணற்
　　சுகமுனக்கு வேறில்லை சொர்னமாச்சு
நாளப்பா அண்டத்தின் கருவெடுத்து
　　நாயகியால் தன்சீலை கவசமிட்டு
மீளப்பா தூளுடனே புழுகு கூட்டி
　　மீட்டுசெந் தூரிக்குந் தீயிற்றானே (165)

தானென்ற பிண்டத்தாற் கட்டுமூன்று
　　சந்தேக மில்லையப்பா சாபம்மெத்த
வேனென்ற குருதியுட மூலிதானும்
　　வெளுமையென்ற கலையகனிற் பட்டுதோணற்
போனென்றாற் போகாது வெள்ளாவியிட்டுப்
　　புத்தியுடனறிந்துகொள்ளு மூலிசூக்ஷம்
நானென்ற குறியெவர்க்குங் காட்டவேண்டாம்
　　நாயகியாள் பரவசமே நன்மைதாக்கே (166)

லிங்கக்கட்டு.

தாக்கவே யின்னுமொரு சூக்ஷங்கேளு
சாதியென்ற லிங்கத்தைப் பலம்மகொண்டு
காக்கவே யரைக்காணி தாளிற்சேர்த்துக்
கவசமிட்டு பிண்டத்தோல் மூடித்தீயிற்
சாய்க்கவே தணலிடவே கட்டிப்போகும்
சாய்க்காலடைப் புடமிடவே தங்கமாகும்
வாய்க்குமே கட்டான லிங்கங்கொண்டு
வாழலாங் கோடிவித்தை வாய்க்கும்பாரே (167)

லிங்கமெழுகு.

வாய்க்குமே மெழுகுலிங்க மாகவென்றால்
மைந்தனே சண்டீசா மார்க்கங்கேளு
காய்க்குமே வளையல் வெடிகாரி யுப்போடு
கட்டான சவுட்டுப்பு காந்தியுப்பு
மாய்க்குமே ஐந்துப்புங் காரசாரம்
மகத்தான துருசுவெள்ளை பூரம் வீரம்
தேய்க்குமே சாரமுடன் லிந்துங்கூட்டிச்
சிவசிவா வகைக்குபலம் நிறையொன்றுமே: (168)

ஒன்றான பலமதனைப் பொடித்துச் சேர்த்து
ஓகோகோ என்னசொல்வேன் உம்பர் சாக்ஷி
கன்றான வேதவல்லித் தாயின்நாதங்
காட்டிடுவாய் பொடியிலிதைக் கலக்கத்தானே
பன்றான பொடிகலந்த நாதத்தோடே
பாய்ச்சுதற்குச் சொல்லக்கேள் பரமயோகி
ஒன்றான ஒன்றல்லோ மகனேயப்பா
உற்றஅண்டந் தனையெடுப்பாய் பத்திதானே. (169)

அண்டக்கிருதம் செயநீர்.

பத்தியாம் அண்டத்தை யெடுத்துவந்து
பாரதனை யுடைத்துமெள்ள மைபோலாக்கிச்
சத்தியாம் மனோன்மணியைத் தியானஞ் செய்து
சதமாய்சிம் யிம்வம்மென் றோதியந்த
முத்தியாம் நாதம்விட்ட பொடியைத்தூவி
மூடுவாய் மேலேயொரு பாண்டந்தன்னை
அத்தியாம் முகவனையே போற்றிசெய்து
அரகாரவியிட்டுத் திறத்தைக் காணே. (170)

காணவே சொல்லிவிட்டேன் வெளிவிடாதே
கனகமுனக் காதியது கர்மநோய்க்கும்
பூணவே ரவியிலிட்ட பொடியைப்பாரு
புகழாக இரவுபகல் நாளுமூன்று
தோணவே நின்றிடவே மூன்றும்நாளில்
துலங்குமப்பா செயநீரின் சொரூபம்பாரு
மாணவே அதைக்கலக்கி யிறுத்துக்குப்பி
மைந்தனே பதனமிட்டு வரிசை கேளே. (171)

கேளுமப்பா செயநீரில் நின்றசத்தைக்
கிளர்ச்சியுடன் ரவியிலிட்டு உலர்த்தித்தூளாய்
மீளுமப்பா தூளதனைப் பதனம்பண்ணி
மேன்மையுடன் சீனியொரு பலமேயிட்டுத்
தூளுமப்பா சண்டீசா சன்னிதோஷம்
சோகைபல வாதமுதல் யாவற்றுக்கும்
ஆளுமப்பா வெருகடியாம் பாலிலீய
அப்பனே அவையகலும் வாறுதானே. (172)

தானென்ற பத்யம்புளி புகையைநீக்கு
தப்பாது தப்பாது இருதமப்பா
வானென்ற பலருக்கும் வாய்த்ததிந்த
வகையான அண்டநவ கிருதசூக்ஷம்
மானென்ற வென்னப்பன் யென்தாய்சொன்ன
மர்மமிது விள்ளாதே மாயமாகும்
நானென்ற நிலமையுனக் குண்டுமானால்
நாயகனே செயநீரின் போக்கைக்கேளே. (173)

செயநீர் வித்தை

கேளப்பா செயநீரி லாடுஞ்சூக்ஷம்
கிருபையுள்ள சண்டீச முனியேபாரில்
பாளப்பா கொலைகளவு பொய்மையோர்க்கும்
பராபரியாம் நூல்பாராச் சண்டிகட்கும்
காளப்பா சென்றாலு மிதனைமைந்தா
நாடாதே நானென்ற வாக்குப்பொல்லா
கூளப்பா கக்கிவிடும் நாய்போலாவார்
கும்பகமும் பூரணமுங் குறைந்துபோமே. (174)

பாமென்ற யானுரைத்த மொழிபொல்லாது
போக்காதே போக்கரதே புத்திவேணும்
தாமென்ற ஆணுவத்தைத் தள்ளவேணும்
சதாகாலம் பூரணத்தைச் சாரவேணும்
ஓமென்ற சிவாயததி னின்றுயானல்
உமக்கல்லோ கிடைக்குமந்த உம்பர்லோகம்
நாமென்றுந் தாமென்றும் எண்ணவேணும்
நாதாந்தப் பரவெளியை நாடும்பாரே. (175)

பார்க்கவே அண்டசெய நீரிலப்பா
பாய்ச்சுவாய் செம்புமோர் பலமேகாய்ச்சித்
தீர்க்கமென்ற களங்கறயிவ் வாறுமூன்று
செய்தசெப்பைக் காய்ச்சிடுவாய் தட்டித்தட்டி
ஆர்க்கமென்ற செம்பதனைத் தங்கத்துக்கு
அப்பனே ஊட்டிடுவாய் நாலுக்கொன்று
சேர்க்கமென்ற சொர்க்கமப்போ துலங்கிக்காணுஞ்
சீரான செம்பாகுஞ் சூதுகாணே. (176)

சூதான செம்பதனைச் செயநீர்விட்டு
சுவறிடவே காய்ச்சிவைப்பா யுப்பாய்க்காணும்
நூதான செம்புப்பைக் கலயமிட்டு
நுணுக்கமுள்ள தையல்பட்டை வராகனிட்டு
ஊதான கவசமிட்டுச் சீலைசெய்து
ஊதிடுவாய் நாழிகையி லொன்றிலேதான்
வாதான செந்தூர மாகும்பாரு
மகிழ்வான வேதைக்கு மாகுமாமே. (177)

ஆமப்பா தீர்ந்திடவே காணும்பாரு
ஆண்மையுள்ள தாமிரத்தின் சோதிக்காட்சி
நாமப்பா புத்திகெட்டு விண்டோங்கண்டாய்
நாயகியாள் திருவாக்கு நாசம்பண்ணும்
காமப்பா லுண்டவர்க்குங் கசடருக்கும்
காட்டாதே மூலியண்டஞ் சாபமெத்த
வாமப்பா செந்தூரம் வாய்க்கும்நல்ல
வார்த்தையுள்ள குணவானுக் காதிகாணே. (178)

காணுவது செந்தூரக் காட்சிகேளு
காயநிலை கண்டவர்க்கே கைகொண்டாடும்
பூணுவது செம்புமோர் பலத்துக்கப்பா
புகட்டுவாய் செந்தூரம் நாலைத்தானே
பேணுவாய் புரமெரித்த தசமற்றுகும்
பெருமைபெற்ற சண்டீசா பொல்லாவேதை
வாணுவாய் மனமகிழ்ந்து விண்டேனிந்த
வாக்குதப்பி வெளியில்விட்டால் வாயாதாமே. (179)

தாமென்றநந்தி கொலுப் பிண்டம்பிண்டம்
தப்பாது அண்டமென்ற மூலிபீடம்
சாமென்ற புவியோர்க்கு யெளிதாமிந்நூல்
தப்பாது யிதன்திறவு ஐம்பதுக்குள்
காமென்ற கனகரச மானமூலி
கண்ணான கண்ணப்பா கடினம்மெத்த
ஊமென்ற ஓங்காரத் தீபங்கண்டால்
உனக்கல்லோ வாய்த்ததிந்த உறுதிப்பூடே. (180)

பூடென்றால் நகாரத்திற் பூத்ததுண்டாம்
புகலாது எவ்விதமும் புத்திவேணும்
கூடென்றாற் சிகாரத்தின் செடியாமூலி
கூரான நூல்பாராக் குருடர்க்காகத்
தூடென்றால் வகாரத்திற் காயாமூலி
துஷ்டகுண வான்களுக்குத் தூரந்தூரம்
பாடென்றால் அகாரத்தி லண்டமாச்சு
பரிவாமின் ஞன்குமாதி மூலிதாமே. (181)

தாமென்ற நம்மதிலே இலைபதாச்சு
தவறாத யம்மதிலே பட்டையாச்சு
போமென்ற வம்மதிலே பூவுமாச்சு
பொருளான சிம்மதிலே காயுமாச்சு
ஆமென்ற பூவிதமும் அங்கமாச்சு
அவ்விலது தானாத வங்கமாச்சு
சாமென்ற அண்டமே நங்கமாச்சு
சதமாகு மண்—ரசச் சிங்கமாச்சே, (182)

சிங்கமென்ற நவ்வேழுஞ் சூதமாச்சு
சிவந்துவரும் மவ்வேழுஞ் சிவந்துபோச்சு
அங்கமென்ற தவ்வேழுந் துருசிற்கட்டும்
அகாரமென்ற சவ்வேழும் நீற்றிப்போடும்
மங்கமென்ற ரவ்வேழும் வெள்ளைகட்டும்
மயக்கமென்ற வவ்வேழும் நீற்றிப்போடும்
துங்கமென்ற லவ்வேழும் சாரங்கட்டும்
துடியான ழகாரமு நீற்றிப்போமே. (183)

போமப்பா யம்மாறில் வங்கங்கட்டும்
பொல்லாத ஞம்மாறில் நீற்றிப்போடும்
வாமப்பா தவ்வாறில் தீபங்காட்டு
வளமாக அவ்வாறில் நீற்றிப்போடும்
தாமப்பா ளவ்வாறிற் கெந்திகட்டும்
தப்பாது டம்மாறில் ற்த்திப்போடும்
ஓமப்பா உம்மாறில் வீரம்பூரம்
ஒடுங்குமப்பா அண்டமது ஒடுங்கிப்போமே. (184)

ஒடுங்கிப்போம் பலபலவும் மூலியாலே
உகமுடிவு ஆச்சுதப்பா உண்மையாகும்
மடங்கிபோஞ் சதாசிவமுஞ் சத்திவாழும்
மாய்ந்துவிடும் மயக்கமில்லை மாயாமூலி
கடங்கிவிடும் அம்மூலி பேருங்கண்டு
காயசித்தி பத்திமுத்தி கண்டுகொணு
அடங்கிவிடும் அம்மூலி உனக்குவாய்க்கும்
அரகரா பூரணத்தி லமர்ந்துபோற்றே. (185)

போற்றுவாய் இம்மென்ற சூக்ஷங்கண்டு
பொறிகளைந்தும் மனமூணிப் பூட்டிக்கட்டும்
மாற்றுவாய் ஐங்கோண வகையிலக்கம்
வாயடங்கக் கொண்டவனே வாமரூபன்
சாற்றுவதே மனமூணிப் பற்றிப்பார்க்கத்
தப்பாது மூலிமுதற் கிழங்குவாழ்க்கை
ஏற்றுவது உன்னறிவே மனக்கண்ணாகும்
இகபரமு முனக்குள்ளே யிருக்குந்தானே. (186)

தானென்ற மூலியொன்று ஒன்றேயாகும்
தன்னறிவு அறிவதுவும் ஒன்றேயாகும்
கானென்ற பொருளறமும் ஒன்றேயாகும்
கன்னியர்கள் நாதமது ஒன்றேயாகும்
வானென்ற மண்ணும்விண்ணும் ஒன்றேயாகும்
வாய்ப்பதுவும் மாய்ப்பதுவும் ஒன்றேயாகும்
நானென்ற ஆணவமே ஒன்றைநீக்கி
நல்குமப்போ சுழிமுனையில் நாதங்காணே, (187)

காணப்பா யிந்நூலில் மொழிந்தசூக்ஷம்
கண்டறிவாய் பயன்பொருளைக் காணுயாகில்.
நாணப்பா மூலிவழி காட்டக்கேளு
நடுவரையால் நடனவொளி நாட்டிக்கொண்டு
பேணப்பா கலகலென நடக்கும்வெப்பு
பிடியிடையால் மணம்புரியத் தொண்டைநாட்டில்
வேணப்பா அம்மூலி தெரியாமாந்தர்
விஷக்கண்ட விஷம்போலே விள்ளொண்ணுதே. (188)

ஒண்ணுது என்னசெய்வேன் சண்டீசாகேள்
உபரசமே நாகமாம் உகாரங்கட்டும்
எண்ணுது யெவ்வாறும் ஏமகூடம்
எக்காலங் காணுவது யிகபரத்தை
பண்ணுது சகலகலை வாணிவாழும்
பதுமமல ருனக்கெய்தும் பரமுமாகும்
வண்ணும் வாழ்வடைவான் நாவால்விண்டேன்
வசனிப்ப தின்னுமொன்று வாழ்க்கைபாரே. (189)

பாரப்பா மஞ்சக்கொடி வழலைபாரு
பரிவான வழலையினால் விந்தைக்கட்டு
சாரப்பா விந்தாலே துரிசைநீத்து
சதமாயந் நீராலே வெள்ளைநீத்து
தூரப்பா வெள்ளையினால் சாரத்தை நீத்து
துடியான நீத்தாலே எல்லாம்நீத்து
ஆரப்பா அறிவார்கள் யிந்தமார்க்கம்
அப்பனே சாரத்தாற் செயநீர் செய்யே. (190)

செய்யவே வேணுமப்பா சாரநீற்றைச்
சிறப்பாகப் பலமொன்று பாண்டத்திட்டு
உய்யவே மூலிமுதற் கிழங்கின்சாரல்
உதித்திடுவாய் நசுக்கியதி லொக்கக்கூட்டு
கய்யவே அண்டத்தை யுடைத்துமையங்
கருகயனக் காய்பத்து நசித்துப்பிழிந்து
பய்யவே நீயெடுத்து கலக்கமூன்றும்
பரிவாக ரவியிலிட்டுப் பூட்டைக்கேளே (191)

கேளப்பா சண்டீசா சாதிலிங்கம்
கிரிகையுள்ள கட்டியொரு பலமொன்றாகத்
தாளப்பா அதிலிட்டு ரவியில்வைக்கச்
சாயுமப்பா சத்திகிரி சாய்ந்துபோச்சு
நீளப்பா நாளைந்து பதமாய்ப்பார்க்க
நீண்டகட்டி தான்கரைந்து நீறிக்கட்டும்
சூளப்பா சொல்லாதே யதையுருட்டிச்
சுகமாகுமின்னமொரு சூதைக்காணே (192)

காணுவாய் உருட்டியதோர் லிங்கப்பூட்டைக்
கதித்த அயக் கம்பிதனி லதைத்துப்பூசி
ஊணுவாய் எள்ளெண்ணெய் தீபக்காந்தி
யுட்படவே விளங்கியது அற்றுவீழும்
தோணுவாய் அம்மெழுகை யுருட்டிக்கட்டித்
தொந்தமுள்ள தாம்பூரச் சிமிழில்மாட்டி
நாணுவாய் வகாரமென்ற சூதக்கய்யா
நாட்டுவா யிம்மெழுகை நலமாய்த்தாமே (193)

தாமென்ற செம்பு அயம் வங்கத்தோடு
தப்பாது பாயுமது சாரங்கேளு
வாமென்ற செம்புசுத்தி மூலியாலே
வாய்த்தாக்கா லிம்மெழுகிற் சொர்ணமாச்சு
போமென்ற வெள்ளிக்கம் மூலிசுத்தி
பொருந்தினல் மாற்றிலாத் தங்கமாச்சு
சாமென்ற அயத்துக்கு மூலியாலே
தான்சுத்தி யாகில்வெள்ளி தப்பாதாமே. (194)

தப்பாது வங்கமப்பா சுத்தியாகிற்
றூதிடவே களங்கற்ற செம்புமாச்சு
ஒப்பாக சூதமுத லோடாதப்பா
உருக்கிடவே நிற்குமந்த மெழுகின்கூறால்
இப்பாரிற் பண்டிதற்கு நீற்றினங்கள்
இயல்பாகு மிதனுடைய மேன்மைபார்க்கச்
சப்பாணிப் பிள்ளைமுதல் நடக்குங்கண்டாய்
சதாசிவனுஞ் சத்தியுரைத்திடுவாள்தானே (195)

தானென்ற விம்மெழுகின் வாறுசொன்னேன்
சண்டாளர்க்குரையாதே சத்திவாக்கு
பானென்ற பருதியுனைக் காணமாட்டான்
பாழாச்சு உன்மேனி பறந்துபோச்சு
ஊனென்ற தேகத்துக்கொன்றுங்காணாய்
ஓகோகோ ஒடுக்கிப்போ மொன்றுமில்லை
சானென்ற அங்கத்தைக் கடைகாணுமற்
சாய்த்துவிடு மென்வாக்குத்தப்பாதாமே (196)

தப்பாது மிப்பொருளாம் மூந்நூறுள்ளே
சாற்றினே னிருநூறில் வெளியதாக
ஒப்பாக நூற்றில்யான் விண்டுசொன்னேன்
உன்னறிவு மனமூண வுனக்கேயாகும்
இப்பாரில் யாவருக்கும்வி ளவேண்டாம்
யிகபரமு மிழந்திடுவா யேமன்வாழ்வாம்
செப்பரிது செப்பரிது நூலோயில்லை
சிவசிவா சொல்லுகிறேன் திறமாய்க்கொண்டே (197)

கொண்டாலும் யெந்நூலே குறைவாது
கொண்டவர்க்குக்காணுமது குறிதப்பாது
கண்டாலும் மெய்ப்பொருளைக்காணக்காட்டும்
கசடராய் விட்டாலோ காணார் காணார்
பண்டான விதிவசமோவிட்டவாறே
பாழாகும் மூலிபலம் பாயாதப்பா
சண்டாளர்க் கிந்நூலைத் தந்தயானால்
தலைவெடிக்கு மாமிந்தகர்மமாமே (198)

ஆமிந்த நூலுமப்பா மார்க்கம்பொல்லா
அடிதொடங்கி மூலியுட வாறுகண்டாய்
போமிந்தக் கடினமென்ற சூக்ஷஞ்சொன்னேன்
புத்தியுட னுணர்வாலே பூணிப்பாரு
காமிந்தக் காமுகர்க்குக் கழுத்து நூலாம்
கண்ணவிந்து மாய்வரப்பா கடலில்மூழ்கி
நாமிந்த வாறுமப்பா கண்டதாலே
காட்டினேன் சண்டீசா நாதமாமே (199)

நாதமென்ற விந்துதித்த வாறுகேளு
நல்ல அண்ட பிண்டமென்றவாறுகேளு
பேதமென்ற கற்பூரப் பூட்டைக்கேளு
புரிசடையா னணிமங்கைக் குறுதிகேளு
இதமென்ற அவள்சிலைப்பூட் டைப்பாரு
இருபையென்ன அவள்சிசப்பின் நிறத்தைப்பாரு
வாதமென்ற வாதமது வயித்தியன்கூறு
வாய்க்குமிந்த நூலில்மனம் வைத்துப்பூணே (200)

வேறு

பூணே யைந்து பொறிகலங் காமற்
காணே மனக்கண் களிகூர்ந்திருவருள்
தாணே வேட்கை சச்சிதப் பீடமேல்
ஊணே புத்திகொண் டொடுங்கி யேறிடே (201)

ஏறிடு கம்பத் திறைமுடி வசத்திற்
கூறிடு குண்டலி கொடியேறு பூரணம்
வாறிடும் யோக வழிகடந் தந்த
தூறிவி ஞசனிசுந்தரி வாழ்க்கையே. (202)

வாழ்க்கை யறிந்தபின் மலரிரு பீடங்காண்
ஆழ்ங்கைக் கும்பத் ததனிலே சார்ந்துபின்
மாழ்க்கைக் கோடி மான்மூல மேலிடம்
பாழ்ங்கை வங்கணப் பாய்சத்தி யாதாம். (203)

ஆதர மெல்வி டம் அறிந்துபின் நந்தியின்
பேதமில் வாசி பிரிவினைக் கண்டுநீ
மாதவ ரவ்விட மகண்ட சாலையில்
லாதார வொத்திட வாய்ப்ப தறிந்திடே. (204)

அறிந்திடக் காணு மாத்தார் மகிமை
பிறிந்திட வேண்டாம் பின்னைவே றிலையுனக்கு
கறிந்தவர்க் கன்புக் காகுமென் றென்பது
செறிந்திட வேண்டாம் சிவமந் திரமிதே. (205)

மந்திர மூலமே மாட்சியென் பதுசீர்
தந்திர சாலமே சதமதுக் காணது
வந்திரப் பூட்டுமே வாய்ப்ப தெப்பொருள்
சந்திர சேகரன் தாயுடன் தாக்கவே. (206)

தாக்கிடக் கூட்டுஞ் சமத்துள்ள மூலி
வாக்கிடக் காட்சி வந்தருள் செய்யும்
பாக்கிய மென்பது பரிரச மெண்டாதே
காக்கினுட்டு றவுசெய் நல்லுண் ணுவதே (207

உண்ணு வென்பது உயர்மூலிக் குள்ளது
கண்ணு வென்பது கருந்துளி ராகும்
பெண்ணு வென்பது பேசும் பிண்டமே
அண்ணு மூன்றும் அறிந்து சேர்வதே. (208

சேர்வது கக்கத் திரளண்டத் தருவு
கார்வது வதின்கரு கணமுளைப் பிண்டம்
ஊர்வது திங்கள் ஒன்றின் மேலது
சார்வது திங்கள் தன்கரு வாவதே. (209)

கருவது திங்கள் கண்டா னாகில்
உருவது கமல மூருஞ் சூலையாய்
பொருவது வாரிற் பொன்னிற மேனி
கருவது பத்திற் காய்முதற் பிள்ளையே (210)

பிள்ளையைப் பெறுபவர் பேணிய நாளப்பா
கள்ளக் தெனதிசைக் கசப்பெனத் தள்ளுவார்
மெள்ளச் குடதிசை யெனறைக்கு மாகா
செள்ளக் கீழ்திசை தேகங் கொஞ்சமே (211)

கொஞ்சமென் றெண்ணூர் கூடும் வடதிசை
பஞ்சமே யில்லை பறந்தது வறுவை
மிஞ்சிய பிள்ளை மிகவலு வாகும்
சஞ்சல மில்லை சகஸ்திர மூலியே (212)

மூலியாம் பிள்ளை மூதற் பிள்ளை நாளது
காலிரா ளொன்பதிற் கமல மலரும்
வாலியாம் பிள்ளை வயதுபதி னைந்தில்
பாலியஞ் சட்டை பருத்துதிர் மேனியே (213)

மேனியிற் சட்டை மிகப்பட னுதிரக்
காணியிற் பல்லும் கழன்றிடும் நாளோறத்
தானியக் காமத் தருலிங்கம் பருக்கும்
மானியச் சட்டை மறந்து வருவதே (241)

வருவது திங்களொன் றினிற் கள்ளன்
தருவது கண்டு தரிப்பான் தலையவன்
குருவது குருதி கொண்டுணர்ச் சியினில்
தருவது அறிந்தவர் சாம மூலியே (215)

மூலியே பிள்ளையை முந்திச் சுமந்தால்
தாலிதன் தாயும் தலைப்பிள்ளை முடிபோய்
சாலியா முண்டத் தனலெங்கத் தன்பால்
பாலிட் டேனே பரிவாய் வளர்ப்பாளே (216)

வளரக்கக் கருத்தினில் வசப்பட்ட பிள்ளை
தளர்க்கக் கருவிட் டானதைக் கள்ளன்
களக்கனு ளெண்ணிக் கன்னிக் குறவாய்
பளக்கப் பசுநீர் பாய்ச்சு வளப்பரே (217)

வளக்கக் கள்ளனும் வாய்க்கப் பதமறி
குளக்கத் திங்களோ கோலமு மிரண்டாம
நிளக்க வெண்ணினல் நெறிதப் பாமலே
பளக்கப் பழக்கமாய்ப் பார்த்தரிப் பானே (218)

தரிப்பான் தலைபோய் தான்போன முண்டம்
நரிப்பான லிங்க காதனை வெட்டி
மரிப்பால் பதனமாய் மாய்க்குபொன் மேனி
இரிப்பான் பழுந்திடவெடுப்பதா முண்டமே (219)

முண்டமாம் பண்ட மூலரு மறிந்தவர்
கண்டமா முனிவோர் கயத்திரி சபத்தோர்
அண்டமா முனிவர் மாவரு மும்மதத்
தொண்டராம் பலரும் தொகுத்துண்பார் முண்டமே (220)

உண்பரே சட்டையை ஒதுக்கி கஞ்சினை
திண்பரே தின்று செரிப்பதற் கரிதாம்
கொண்பரே திக்குக் கொப்பென மானத்
தன்பரே அவிழ்தத் தயிலமு மாகுமே (221)

ஆகுமே அவிழ்தத் தருந்தயில் மெண்ணெய்யே
போகுமே மனச்சூடு பொங்கிக் குளிர்ந்திடும்
மாகுமே போகம் மகிமைநற் பாலுண
வாகுமே யாவும் நல்மூலிப் பிண்டமே (222)

பிண்டந் தரிக்ககல் பெருவழி ருத்தாள்
கண்டவ ரறியார் காணமற் குண்ணும்
ஒண்டொடி வாடி உயர்பழுப் பேருமுன்
சண்டாளக் கள்ளர் தன்னைத் தரிப்பரே (223)

தரிப்பாத் தோலினைத் தானுரித் தந்தம்
வரிப்பக் கொண்டதை வால்க்குறா லறிவிலார்
சரிக்கத் தரிக்கையில் தான்கட்டும் நூலைப்
பிரிக்க லறிவிலார் பின்னறி வார்களே (224)

அறிவரோ நூலின் அன்புள்ள பூட்டைத்
தெறிவரோ சட்டையின் சிகாரப் பூட்டுமே
உறி உறி காழி வொழுக்கமாக் கெண்ணும்
செறி செவி டொன்றிரண் டறியார்கள் பாரே (225)

பார்தெரி வாரிப் பயனுள நூலைச்
சார்வ தெவ்விடம் தானது மெவ்விடம்
பூர்வ தெவ்விடம் புகல்வதெவ் விடமெனத்
தீர்வ தெவ்விடம் தீர்ப்பதேவ் விடமதே (226)

மாவ தெப்படி மாண்ட பெண்ணிடம்
போவ தெப்படி பொற்கொடி ரவழ்க்கை
தாவ தெப்படி சாஸ்திரத் திலெனை
ஆவ தெப்படி யலைந்து மாய்வதே (227)

மாயவர் பிண்டமும் முண்ட முந்தலை
சாயல ரலையெனச் சாம்பிண்ட மென்றுமே
ஆயவ ரண்டத்தில் ஆடிக்கண் மாண்டபின்
ஓயவ ரிருப்பிடம் அறியா மூடரே. (228)

மூடர் காண்பரோ மூழுமூலி வாறுதான்
திருடர் காண்பரோ சிததியண் டத்திற்
குருடர் காண்பரோ கோடிநூல் தேர்ந்துமே
வெருடர் காண்பரோ விந்துவின் மூலியே (229)

விந்து பிறந்திடும் வீரிய மறிவரோ
கந்து பிறந்திடம் கண்டுணர் லிங்கமே
தந்த நூல் பிறந்தும் தானறியாமலே
சந்து பொங்குதா னழிந்து வெந்ததே (230

வெந்தவர் கோடியாம் வேதையிற் சிக்கியே
வந்தவர் கோடியாம் மயில்வெள்ளை கட்டினால்
பந்தவர் கோடியாம் பறங்கரு தத்தால்
சந்தவர் கோடியாம் சாஸ்திரம் பார்த்துமே (231)

பாத்துமே சாஸ்திரம் பயனறி யார்கள்
பூத்துமே விட்டவர் புகல்வது மரிதென
தேததுமே கெட்டவர் செகதல முழுதுமே
ஆத்துமே பார்ப்பவர் அறிவிலார் நூலே (232)

நூல் பிறந்திடம் நுகர்ந்து மறிந்துண
சூல் பிறந்திடந் தோணுமுன் கண்ணெதிர்
பால் பிறந்திடம் பட்டுமே கலையதில்
நூல் பறந்தினுங் கரை தெரிந் திலரே (233)

இலரே அறிவு விருந்துங் காண்பரோ
வலரே பொருளின் மறப்பைத் தெரிவரோ
கலரே சொலினுங் காண்பரோ கசடர்
சூலமே யழிவரோ கொடுமூலி காண்பரோ (234)

காண்ப ரென்பவர் காயந் துலங்குவார்
மாண்ப ரென்பவர் மானில மோடுவார்
பூண்ப ரெவ்வார் பூசைக் குறிகள்
நாண்பரே மூலியின் நுகர்ந்தவாரிதே (235)

வாரிதென் றுணர்வோர் வாசவ னவனும்
சீரிதென் றுணர்வோன் செனிப்பனவ் வாறிலை
கூரிதென் றுண்ணிக் கூட்டிய லக்கம்
பேரினி லீவோன் பெருவன மூலியே (236)

மூலி யிருப்பிடம் மூதண்ட கோழையில்
சாலி யிருப்பிடம் சதமா மவ்விடம்
வாலி யிருப்பிடம் வராதென் வாசமாம்
காலி சூஸ்திரம் காணார்கள் மூலியே (237)

மூலி யின்னமோ ரழுப்பணி சப்பணி
பாலி யாகியும் பங்கையும் மங்கையும்
சூலி கண்டகன் சூழ்ந்த மத்தியில்
வாலி கண்டதோர் வாயமா முள்ளதே (238)

உள்ள துரைத்தபென் உணர்ந்தென்ப தறிந்திடு
கள்ள மறிந்து கலைவெரு ளாமலே
பள்ள நீர்ச்செழும் பங்கய தோஷமும்
வள்ள மூலியும் வாழ்ந்து கண்டிடே (239)

கண்டிடு கண்டிடு காரணக் குறியையும்
உண்டது சொல்மேவன் உகந்துமொத் தறிந்திடு
வண்டனி நிறமாம் வாய்த்த தழைமுதல்
கண்டனைப் போலது கருத்த மேனியே (240)

மேனியில் மேகம் மெய்ப்பூச்சு சாம்பலாம்
தானி நிறமே தள்ள வர்ணமாம்
பானியின் காந்தி பட்டது சிரிடும்
நானிதை விண்டேன் நவிலாய்சண் டீசனே (241)

ஈசனு மம்மையும் யின்பமாய்ச் சொன்னது
வாசனுங் கேசனும் வரம்பெற்ற மூலியாம்
பாசனுங் கையிற் பணிபாச மூலியாம்
வாசமே தருமது பெருமா மூலியே (242)

மரமெனச் சொல்வது மாயச் சூதது
தரையிலை சித்தர் தான்து மறைதது
வரமூலி வழலை வயங்கிட மறைந்தார்
தரையில்சண் டீசா சாஸ்திரத் திடங்காணே (243)

காணுவ தரிதெனக் கலங்கவே வேண்டாம்
பூணுமென் னம்பதிற் பிரித்திட்ட நந்தியாம்
சாணது முழமிரண் டானது வடுக்கிலை
வீணது போகா விரிவது கண்டிடே (244)

கண்டறி சூக்ஷங் காட்டிடு மூலி
விண்டிட யிந்நூல் விரிக்க வஞ்சினேன்
கொண்டிடப் பாசமாம் கோதை சாபமாம்
பண்டிடும் விதிப்பயன் பார்த்து அறிந்திடே (245)

பார்த்திட மௌனம் பலிப்ப தரிது
சேர்த்திடு மூலி சிவகாமி தன்னருள்
காத்திடக் காணும் காலனு மஞ்சுவான்
நாத்திசை யெங்கணும் நல்மூலி வாசமே (246)

வாச மிருப்பிடம் வாழிட மெங்கோன்
தாசக் குளிர்நிலம் தனிநிலம் நாலிலும்
நேச மாயிடும் நிலவள வாயிடும்
மோச மிலைகாண் மூலியின் போக்கே. (247)

போக்கெனப் பாலையின் பெருமூலி அரிது
வாக்கென மூலியில் வாழ்கற் பூரம்
சாக்கென மருதையிற் சாய்மூலி போகமே
மாக்கென நெய்தல் மூலியாம் பலவே. (248)

பலபல வாசம் பகர்சாதி நாலிலும்
கலகல சித்தினி காயாப் பெருமூலி
வலகல சங்கினி வாய்த்தலை மிச்சமாம்
கலகலப் பணியிடு காயப் பாரமாம். (249)

பாரமா மெனப்பணி பத்மினி சத்திபாந்
தாசமா மட்டமாம் தான்காண மிச்சமாம்
ஆரமே நமதிட மணுகிலார் காரமே
ஆர ஆரமே கண்டய்ய ரேழுமே. (250)

ஏழு முக்கியம் வெட்டொரு நால்மா
வாழு முக்கியம் வாசமிரு மாகாணி
தோழு மக்கலட சுடர்க்காணி யொன்பதில்
ஈழு முலையாம் யிருகா லெழிலே. (251)

இருகா லெனிலோ வெட்டரைக் காணி
ஒருகால் முக்கால் ஒன்பது காணி
அருகால் நான்மா ஆடுமா வெட்டிற்
சருகா மலமதைச் சாரக் காணே (252)

காணி யென்பது கண்டறி லக்கமே
வாணி யென்பது வாய்ப்பால் அதனிலே
பூணிக் காண்பவர் போற்றுவார் மூலிகை
காணி நிற்பவர் காணுப் பொருளிதே. (253)

பொருளிது வாமெனப் பிரித்தறி வாலறி
அருளிது வாமென ஆய்ந்தாற் காணியாய்
தெருளொருவர்க் காகுமென் சிந்தை யுணர்விறல்
இருள்மூலி வெளியா மென்றறி வாரே. (254)

என்றறி வோர்க்கா யின்னமுங் கேளாய்
குன்றறி பதினேழ் கூட்டுமப் படியே
ஒன்றறி மெத்த உயர்கண்ட மாவையே
வின்றறி யைம்பத் தொன்ற விருந்திடே. (255)

ஈய்ந்திடக் கண்டே யிகழ்ந்திட வந்ததோர்
சாய்ந்திட மாவைச் சதிரத்தில் மாறி
காய்ந்திட நகாரம் கலந்தடை கோணம்
வாய்ந்திட வகாரம் வாய்த்திடப் பாச்சமே. (256)

பாச்சிட வகாரம் பதிமூன்றில் மையம்
காச்சிட நடுவரை கணக்கிடு மையம்
தோச்சிடு மதனில் துடர்ந்த நடுவரை
ஆச்சிடு கண்டறி அம்மூலி நாமமே. (257)

நாமம் வகாரம் நாயகி சிகாரம்
தாமம் யகாரம் தாங்கு முகாரம்
பாமம் யவ்விதம் படர்மூலி பரமது
ஊமம் மூன்றினில் உறங்கு மூலியே. (258)

உறங்குங் காலையில் உணர்வுடை யானறி
திறங்குங் காலையில் சிவந்த வண்ணமாம்
பிறங்கும் பிறங்கும் பேய்க்கூத் தாடிடும்
இறங்கும் மாநிலத் தியாவரு மகிழ்வரே. (269)

மழுவரே மங்கள மாமிது வென்னத்
தொழுவரே கயிலையின் தொண்டர்க்குத் தொண்டராம்
வழுவிலா யாவரும் வாக்கமு தருந்தவே
பழுதிலா யானுரை பாசமா மூலியே. (260)

பாசநல் மூலியால் பாஷாண முடங்கும்
வாசனைப் பூவால் வாய்க்கும்வெண் ணீறும்
காசகாய் விந்திற் கட்டுமே சூதம்
தோசநற் காயில் தூளியாஞ் சூதமே. (261)

சூத மடங்கித் துருசின் வாறுகேள்
வாத மண்டம் வதைத்திடுங் கட்டாய்
பேத நடுக்கம் பிறந்திடுந் துரிசை
வேத சாரம் வீரிடுந் திங்களே. (262)

திங்க ளொன்றிற் சிறந்த பிண்டமாம்
மங்கச் சாரத்தை மடக்கிக் கட்டிடும்
பொங்கந் தைந்தில் பொய்த்து நீற்றிடும்
மங்கைச் சிலையில் மடியுமெட்-டெட்டுமே- (263)

எட்டுடன் செம்பு யின்பக் கலங்கறும்
தொட்டது மூலி துளிர்பால் போக்கிடும்
கெட்டநல் வங்கம் இளருகி ரத்திற்
பட்டிட அயமும் பலவுமாண் டிடுமே. (264)

மாண்டவர் காண்பரோ மாய மூலியை
பூண்டவர்க் கொக்குமே பொலிவான் சூத்திரம்
ஆண்டவர்க் கருளும் புரிபவர்க் காகுமிக்
காண்டமென் னூலிது கடைமூன் றாறுமே, (265)

மூன்றா றுமென மொழிந்த நந்தியான்
இந்நூற் பிரிவினைக் கிடவன்ப தென்றறி
என்னூ லாண்டு யிதையறி வோர்க்குப்
பொன்னூர் மவுனம் பூண்பவர் காண்பதே. (266)

காண்பரே தந்திக் ககனமூ வாயிரம்
வீண்ப தென்பதை வெருந்திப் போகா
காண்ப தத்தனே கல்மூலி யாகிடும்
வாண்பதி மருந்துடன் வசியசித் தாகுமே. (267)

சித்தாகும் யோகம் திறந்தரும் போதம்
வித்தாகும் பூரணம் விடுபில்லி சூனியம்
எத்தாகுஞ் சால மிடுமஞ்சட் காவி
சத்தாகுங் கெவுனம் சதானந்தி போதமே. (268)

போத மருந்தஸாம் புணர்மூலி சேர்க்கையிற்
சூத மறிந்திலார் தொழிலிது காட்டும்
காத சாலமும் நாயகி வாழ்க்கையும்
பாத பங்கயன் பலிபீடங் காண்பரே. (269)

காண்பரே அண்டத் தந்தியாற் பலவும்
பூண்பரே கற்பம் பொலிக்கடை கட்டை
ஊண்பற் குதிரை யுவர்த கடைவழி
பாண்பரே செக்கர் பாணமும் ஏறுமே. (270)

ஏறு மவ்வழி யிருவழிப் பூட்டது
கூறு சண்டனைக் கூற்றாய்க் கொண்டிடும்
மாறு கொண்டிடில் மாயக்கும் லோகமே
தேறு மிக்குணம் தெரிவ துண்மையே. (271)

உண்மையாந் தந்தியில் ஒருகோடி கொண்டு
நன்மையாம் புங்கவன் கல்லெட்டுப் :பெருவிரல்
வன்மையாய்ச் சீவி வாங்குபால் விசம்
தொன்மையாய்த் தந்தியைத் தொகுத்ததி லிட்டே. ()

இட்டதை வைப்பா யிளங்கதிர் மட்டும்
பொட்டென வெடுத்துப் புரிநிழல் வைப்பாய்
சட்டென வரளச் சார்ந்தது பாருபின்
கட்டளைப் படியாய்க் கடுகெள் ளெண்ணெய்யே. (273)

எள்ளெண்ணெய் காணியும் பிசுமதிற் கூட
வள்ளலாம் மூலிதோல் வளரெழு விரலாம்
கள்ளமா யதையுங் கண்டித் திடுமதில்
உள்ள மருந்திட் டடனெரி தீயே (274)

தீயிடு முத்தெண்ணெய் சிமிழின் கிறமாய்
ஈயப் பட்டைகீழ் யெரிந்திடப் பொங்கியே
ஓயிடு மடங்கி உதிரக் கட்டியாம்
நீயெடு பார்த்து நினைத்த தருந்துமே (275)

அருந்தக தேன்விட் டரைத்தெடு கட்டியை
வருந்தகற் சிப்பியில் வைத்திடு பதனமாய்த்
திருந்துநல் வங்கினி தீட்டிடு யெமலி
வருந்தி வருந்துனே வணங்குவார் பாரே (276)

பாரே கிழங்குப் படிகரம் போசையில்
தீரே வங்கினி திலதத்தின் வேசையில்
ஆரே படிபட் டாடுவார் நிலப்பயிர்
சேரே பகைஞர் சிதறுவா ருனக்கே. (277)

உனக்கே யுரைத்தது உண்மையா மென்றறி
எனக்கே வாய்ப்ப தென்றிசை நந்தியாம்
மனக்கூர் காண வரமாய்க் கூட்டிதாம்
தனக்கே தன்னருள் தருவது சாந்தமே. (278)

சாந்தமா யின்னுமோர் தாவரங் கேளு
காந்த மென்றொரு கள்ளியின் பட்டையை
லாந்த ரூத மதற்கிரு பலமாம்
தாந்தநண் டக்கொடி சரிவீதங் கூட்டே (279)

கூட்டியே நெகிளக் குழப்பி யரைத்தெடு
ஆட்டியே மேதைக் கொம்பினி லடைத்து
மூட்டியே தீயை யடுக்கிடு வெந்தபின்
சாட்டிய பித்தெடு சத்ததைக்காணவே. (280)

காணவே பித்தின்கடும்புது க்கோடியைத்
கோணவே கொண்டு தொலைத்தெடு பூசையின்
மாணவே சமனிட மாட்டுமுன் மருந்தை
ஊணவே கூட்டி யெரட்டி யரைத்திடே (281

அரைக்கயிற் கவ்வண மதுவென்று மாட்டிக்
கிரைக்கமி யென்று சீருடன் வழித்து
திரைக்குள் யேழை தன்கொம்பில் மாட்டிடு
மரைத்தநற் பொருளை மாதர்க்கு மாதியே. (282)

ஆதியா மஞ்சள் அன்புள்ள யெமலிலைப்
பாதியாம் பிறையிலே பகர்ந்திடு கொண்டு
சாதியா மதனிற் றட்டிடு முத்தெண்ணெய்
மாதியா மஞ்சன மாலைவிட் டறிந்திடே. (283)

அறிந்திடக் காணும் ஆழிசூழ் புவியினிற்
சொறிந்தநற் பொருளும் துலகவே காணும்
யெறிந்தநல் லெமலியா யெங்குமே துலங்கும்
விரிந்தநற் பார்க்குள் விளங்குங்கா வலரே (284)

காவல ரெங்கணும் நானிலப் பூங்கொடி
காவல ரேசக் கணங்களுங் காச்சின
கோவல ரிந்திரக் கோமான் குடிமனை
மாவலஞ் சேர்த்திடு மையின் குணமதே (285)

குணமென்ன நந்தியான் கூரிய யிம்மொழி
மனமெனச் சேர்வோர் மகிழ்வரே சத்தியால்
தனமென வேதன் சாபம் பொல் லாது
தினமெக் குறுதி யியமமா யறிவதே. (286)

அறிவதே யின்னுமோ ரதிசயங் கேட்பாய்
செறிவது சண்டிசத் தெய்வமே மவுன
சரிதையில் நின்றறி சத்தியந் தேவியாம்
பிரிவது அரியெனப் பேசுவோர்க் காகுமே (287)

ஆகுகல் லண்டத் தறிந்ததோர் தந்தியிற்
பாகுகற் சீனியிற் பகர்பசும் பாலுடன்
வேகுடன் யிரண்டிட வெந்து குடிப்பிர
மாகுகாற் போகம் அளவிலா லீலையே (288)

அளவிலாப் போகமு மாகுமே சாபமும்
தளவிலா மூலியின் சாமப் படியாம்
உளவிலார் காணார் உயர்ந்தகன் னட்டை
களவிலாப் போக்குங் கண்டறி போகமே. (289)

போகமும் யாகமும் பொருமையாற் காண்பது
தாகமுஞ் சோகமுந் தன்னா லறிவது
பாகமும் வாகமும் பகர்வர்ணந் தோன்றினால்
யோகமுந் தேகமும் உண்மையா லறிவதே. (290)

அறிவ தறிவினால் ஆசா னொருவனால்
பிறிவ தெவ்வாறு பிரணவ சூட்சமே
குறிவ தெங்கெனக் குண்டலி பூசையால்
அறிவறி மூன்று மாதியாங் கண்டிடே. (291)

கண்டிடப் பொற்றலைக் காளியுந் தந்தியும்
சண்டிட லோகஞ் சரியிடை கொண்டு
வண்டிப் பாலில் வைத்திடச் சுண்டபின்
கொண்டிடத் தூளாய்க் கூட்டு சீனியே. (292)

கூட்டு சீனியோ கூட்டுகா லத்தொரு
மாட்டு பசுநெய் மகிழ்பச்சை யாயிருக்கும்
ஓட்டிற் பிசைந்திட ஒக்கக் கட்டியாம்
வாட்டுக் கஞ்சியாம் வாய்க்குண வாகவே (293)

உணா யுண்பதே யோகமாம் புத்தி
நிணாய் நிற்பதே நெடுமண் டலமாம்
குணாய் பூரணக் குண்டலீ யேறிடும்
மணாய் சத்தியம் மகிழ்கற்ப மாச்சுதே. (294)

மாச்சென்ற கற்பம் மகிழ்ந்திருந் தவர்க்குப்
பாச்சென்ற யோகம் பாயுமே சட்டை
ஆச்சென்ப தின்று வயிர மேலதாம்
போச்சென்ற மறையிற் பூரண மாறியே. (295)

மாறிடுந் தொல்லை மனமுமுறுதி யாம்
வேறிலை சண்டனே வேதனும் நீயாம்
கூறிடு மஷ்ட கோணகல் முனிவனுய்த்
தேறிடுங் கற்பத் திறமையில் வாசியாம். (296)

வாசியி லேறிடு வாய்ப்ப துனக்கெலாம்
ஊசியிற் காந்தமாய் ஒட்டுமென் றூலிது
வேசியின் வாழ்க்கைபோல் வீணர்க் கிருந்துமோ
காசியிற் காணலாங் கடுமூலி சூட்சமே (299)

சூட்சமாய்ப் புத்தி சூட்ச மறிவோர்கள்
மோட்சமாய் நிகண்டு மொழிந்தமுந் நூறினிற்
காச்சியாங் கண்டவர் காணுமே கண்டது
வாச்சிச கோதரி வாழிடஞ் சேருமே. (298)

சேருமென் றியம்பிய செயலறி யாமலே
வேருளங் கொண்டிட வேதனுஞ் சத்தியாய்
பூருள பூரணம் பொருந்தா தென்றறி
நாருள மூலியால் நல்லர செண்ணே. (299)

அரசனு மென்றூ லாதியாய் வகுத்தேன்
வரசே யிம்மொழி வடநூ லாகும்
இருசத மென்னூ லியன்ற மூன்றிலுங்
காசமாய்க் கொண்டபின் காட்சியிந் நூலே. (300)

நூலினி லுகந்தது நிகண்டு முந்நூறே
பாலினி லவ்வணம் பகாப்பதம்,மூணரை
சாலிநற் பானை தாங்கிய சத்தி
வாலிதன் னருளால் வாழ்வரே மாண்பர். (301)

மாண்ப ரென்பதே மறையவர்க் காகிடும்
காண்பரே யோகம் கண்டிட நந்தியான்
பூண்பரே சக்கரம் பொருளிது மூவரும்
ஊண்பவ மகற்றி உயர்நிலை வாழ்வதே. (302)

நிலையில் நின்று நிகண்டுமுந் நூறும்
கலையில் நல்ல கலைக்யான மாயிரம்
அலைகா வியமா யிரத் திருநூறும்
துலையிரு நூறும் சூஸ்திரங் கண்டிடே. (303)

கண்டுதே றுங்கருக் கடைமுந் நூறும்
விண்டு சொல்லும் வினையமு மைம்பது
உண்டு மெண்பதும் உற்ற அறுபதும்
கொண்டு நீபாரு கோர்வைநூல் முற்றுமே. (304)

ந ந் தீ ஸ் வ ர ர் நி க ண் டு ௩௱,

மு ற் றி ற் று.

உ

முருகன் றுணை.

நந்தீஸ்வரர் கருக்கடை நாக்கு

சூஸ்திரம் ௩௰.

பூரண மான பொன்னடி மூலம்
காரண மான கணபதி சித்தி
சாரணை மேலாய்ச் சார்ந்திடுஞ் சத்தி
ஆரண ஞானத்'தடிமுடி காப்பே. (1)

காப்பது யீசன் கருணையி னாலே
கூப்புடன் வாதக் குறிதெரிந் திட்டேன்
சேர்ப்பது தானே தெளிவுமுந் நூற்றைப்
பார்ப்பவர்க் கல்லோ பலித்திடுஞ் சித்தே. (2)

சித்தியாம் நந்தி தேவனென் பேராம்
அத்தனார் கூப்பிட் டருளினார் வாதம்
பெற்றதி னாலே பெயரெனக் காச்சு
முத்தமி ழதனால் மொழிந்தமுந் நூறே. (3)

முந்நூறில் ஞான யோகமுஞ் சொன்னேன்
முந்நூறில் நிகண்டு புலன்வெளி விட்டேன்
முந்நூறில் தீட்சை முக்கியஞ் சொன்னேன்
முந்நூறு மிந்த முப்பதில் முடிவே. (4)

முடிவான யீசன் மொழிந்திடும் நூல்போல்
அடியே னுடன்ஜன காதிபர் நூலும்
படியதில் ரோமன் பாடிய நூலும்
நெடியதா மிவைகள் நேராகு மொன்றே. (5)

ஒன்றான மூல னுரைத்திடும் நூலும்
அன்றான கொங்கணன் அருளிய நூலும்
குன்றா தகத்தியர் கூறிய நூலும்
தன்றாமல் மூன்றுஞ் சரியென்ப தாச்சே. (6)

ஆச்சுது கருவூ ரானவன் சொல்லும்
வீச்சுலா ராமன் மெய்யுரை நூலும்
தாச்சியில் லாமற் சரியென்று தோன்றுங்
காச்சியின் பாடல் காலாங்கி தானே. (7)

காலாங்கி மச்சர் முனிநூ லிரண்டும்
பாலுள் நெய்போல் பார்ப்பவர்க் கொன்றும்
ஞாலமா மீதில் நவின்றது போகன்
மூலமாஞ் சட்டை முனிமொழி யொன்றே. (8)

மொழிந்திடும் மற்ற மடபதி யெல்லாம்
தெளிந்திடும் நூல்கள் சிறிதுக ளுண்டு
குளிர்ந்திடும் நூலைக் குகைக்குள் மறைத்தார்
நெளிந்திடும் போகர்நூல் நிரம்பவு முண்டே. (9)

உண்டுகாண் மற்ற சித்தர்க ளெல்லாம்
கண்டுகண்ண டையா கட்டினர் நூல்கள்
விண்டுசொல் லாது வேடிக்கை வாதம்
தொண்டர்கள் பார்த்துச் சுழன்றலை வாரே. (10)

அலைவதல் லாது ஆதியின் நூலைத்
தலைகடை கண்டு சார்ந்திட மாட்டார்
புலையர்க ளெல்லாம் பொருள் கண்டோ மென்று
குலைகடி நாய்போற் கூக்குர லாச்சே. (11)

ஆச்சுது வானத் தமர்ந்தவிந் தாலே
மீச்சுர வுப்பு மெத்தவுண் டையா
பாச்சிது கோடி பலபல வுப்பில்
தீச்சுட ருப்புத் திருவித மென்னே. (12)

என்னவே வானத் திடியினி லொன்று
சொன்னதோர் பூமிச் சூலினி லொன்று
கன்னிற மான கடலினி லொன்று
முன்னவர் சொன்ன மூன்றுமுப் பூவே. (13)

பூவிது வாய்வு அங்கியு மப்பும்
ஜீவனென் றெண்ணிச் செப்பின தாலே
மாவெனு மிடைபிங் கலைசுழி மூன்றும்
தேவியிற் குள்ளாய் தெறிந்தறி வீரே. (14)

அறிவது முத்துப் பவளமும் நீலம்
குறிதெரி யாமற் குருடர்க ளெல்லாம்
வெறிகொளும் வாதிகள் வீண்கரி சுட்டு
எறியினில் வீழ்ந்த யீசல்கண் டீரே. (15)

ஈராறு மொன்றும் ஈரெட்டு மொன்றும்
சோாத வினர் ஜெபம்பண்ணு வார்கள்
சூரான வாசியைக் குருவாகக் கண்டத்துள்
நேரான போது நிலைக்குமெய்ஞ் ஞானமே. (16)

நிலைக்கு மூலத்தில் நிற்கின்ற வாசியைத்
தலைக்குள் ளாகத் தமர்கொண் டிருந்திடும்
மலைக்குமோ சும்மா மனக்குரங் கையா
கலைக்கும் பொழுதிற் கனல்பிற வாதே. (17)

கனலாஞ் சுழிமுனைக் கால்கொண் டிருந்திடப்
புனலாகு மிந்து பூரண மாய்விடும்
தனியான யோகச் சமாதியு மெய்திடும்
வனவாச மென்ன மானிலர் தானே. (18)

மானிலந் தானும் வரையி லிருப்பதும்
தானிலந் தானே தரையி லிருப்பதுந்
தேனிற் பிரணவஞ் சிங்குவங் கேறிடில்
ஊனில மான வுயிர்சிவ மாமே. (19)

உயிர்சிவ மானல் உடல்சிவ மாகும்
பயிர்விரை யானல் விரைபயி ராகும்
பயில்வது மொன்றே பாடலு மொன்றே
தயிரிய மதனற் றுனறி வீரே. (20)

சவுக்கார உப்பு.

தாண குமிந்த சவுக்கார உப்பையும்
நாணமுந் நூறில் நயம்படச் சொன்னேன்
தேனன உப்பைத் திராவகஞ் செய்தால்
வாண மகண்டம் வழிகாண லாச்சே. (21)

வழிகாண் வழலைச் சவுக்கார நீர்தான்
சுளுவாமிந் நூலிற் சொல்லுவேன் மூலம்
பழியாமல் நானும் படித்தமுந் நூறில்
தெளியாமல் நிற்கும் நிறைசவுக்காரமே. (22)

சவுக்கார வைப்புஞ் சாரநீர் வைப்புஞ்
சிவக்காது மஞ்சளிற் சென்றாலு மையா
தவக்கார ரல்லோ தான்முடிப் பார்கள்
பவக்கார னுக்குப் பலியாது காணே. (23)

காணாது யிந்தக் கருவெல்லா மையா
வீணாக லோகர் மெத்தவுஞ் செய்வார்
தோணாமல் வாதஞ் சுட்டிடத் தோஷமாம்
மாணா வுனக்கு மார்க்கம்விண் டோமே (24)

மார்க்கமுந் நூறில் வைத்திடுஞ் சாரம்
ஏர்க்கப் பலமொன் றெடுத்திடு கட்டியாய்
காக்குமே சீனக் கார மரைப்பலம்
தீர்க்க மிணங்கன் சேர்த்திடு நாலுமே. (25)

காலா முருவியும் காவி யரைப்பலம்
கோலா மமுரி கூர்மை யரைப்பலம்
வேலாவின் பட்டையில் வேர்த்திடும் நீரைச்
சாலா மதில்விட்டுச் சரக்கெல்லாஞ் சாரியே. (26)

சாரித்துக் குப்பியிற் றானரை மட்டாய்ப்
பூரித்து மேலே பொருந்திவை குப்பியை
காரித்து வாசம் நடுவில் விலாப்புறம்
மாரித் துவைத்து மண்சீலை செய்திடே. (27)

சீலையைச் செய்து தீயடப் பேற்றிடு
வாலையை வணங்க வந்திடும் நீர்தான்
ஆலயத் துள்ளாய் அமர்ந்திடுஞ் சத்திதான்
வேலையின் நீர்போல் விதநிறம் விந்தே (28

நிறமிந்த நீரை நீகாரத் தாலே
உறமென்ற குப்பி யொன்றது வாங்கி
வறமென்ற தீநீர் வார்த்திடு குப்பியில்
அறமெனக் குருவண் டஞ்சது போடே. (29)

அஞ்சது போட்டு அடைத்திடு வாய்தனைப்
பஞ்சதி னலே பார்த்திடு கவசமாய்
வஞ்ச வுவர்க்குள் வைத்திடு மண்டலம்
கெஞ்சுஞ் சரக்கு கிறுகிறுப் பாமே. (30)

ஆமே யிவைசவுக் காரத்தின் நீரால்
ஓமே மிருதார் சிங்கியி லூட்டியே
வாமே சுண்ணம்பில் வைத்திட் டெரித்திடத்
தாமே நிறைந்த சற்குரு வெண்ணே. (31

குருவினிற் பச்சைத் துருசது சுண்ணம்
குருவினி லெண்ணெண் சரக்குகள் சுண்ணம்
குருவி லுபரசக் கூட்டமி தெல்லாம்
குருவது வாகிக் கோலமு மாமே. (32)

கோலமி தென்னுங் குருவித ஞலே
காலனு மில்லை கலியனு மில்லை
பாலெனு மமுதப் பானமு முண்டாம்
மூலமு மிதுதான் முப்பதும் முற்றே. (33)

நந்தீசர் சூஸ்திரம் 30முற்றிற்று.

உ

குமரன் றுணை.

பதினெண் சித்தர்கள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

வைத்திய. வாத, யோக, ஞானசாஸ்திரக்

கோர்வை நூல்களின் விபரம்.

ஐயா! உலகத்தோர்கள் உய்யும்பொருட்டு ஒவ்வொரு மகரிஷிகளும் முனிவர்களும் சித்தர்களும் வைத்திய, வாத, யோக, ஞான சாஸ்திரங்கள் கோர்வை கோர்வையாக எத்தனையோ நூல்களைச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள்.

அவைகளில் அநேக மகான்களுக்கு கோர்வை நூலாக அகப்படாமற் சில நூற்கள் கிடைத்தும் சில நூற்கள் கிடைப்பாமலுந் தேடித்திரிவது யாவருக்குந் தெரிந்த விஷயமே.

அக்குறையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு அநேக மகான்களுடைய உதவியினால் ஷை சாஸ்திரங்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து கோர்வை நூலாக்கி அச்சிட்டுக்கொண்டு வருகிறது யாவரும் அறிந்த விஷயமே.

அதில் தற்போது நந்தீஸ்வாருடைய சாஸ்திரங்களின் கோர்வை நூலை அச்சிட்டுக்கொண்டுவருகிறேன் முடிந்தபின் விலை விபரந் தெரிவிக்கலாகும்.

நந்தீஸ்வரர் கோர்வை நூல்களின் விபரம்.

நந்தீஸ்வரர் சிவவாகட வைத்திய சாஸ்திரம்	௨௲	நந்தீஸ்வரர்முப்பு சூஸ்திரம்	௩௭
ஷை வைத்தியகாவியம்	௲௱	ஷை கருக்கடை நூற்கு சூஸ்திரம்	௩௰
ஷை கலைக்கியானம்	௲	ஷை வைத்தியம்	௩௨
ஷை கருக்கடை	௩௱	ஷை உபதேசம்	௨௪
ஷை நிகண்டு	௩௱	ஷை சூஸ்திரம்	௰௫
ஷை குருநூல்	௨௱	ஷை பூஜாவிதி	௰௨
ஷை ஞான சூத்திரம்	௱	ஷை பிரணவசூஸ்திரம்	௰௨
ஷை தண்டகம்	௱	ஷை முப்பு சூஸ்திரம்	௰௨
ஷை வைத்தியம்	௮௰	ஷை விஷகுளிகை	௮
ஷை வைத்திய சூத்திரம்	௬௰	ஷை அட்டமாசித்தி	௫
ஷை சங்கம விளக்கம்	௪௨	ஷை ஜீவஉற்பத்திசிந்தாமணி	
ஷை வைத்தியம்	௪0		

இப்படிக்கு,

இ. ராம. குருசாமிக்கோன்,

புஸ்தகஷாப், புதுமண்டபம் மதுரை.